Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

BOLŞEVİK devrim

SÜRELİ MARKSİST-LENİNİST YAYIN ORGANI (TÜRKİYE)

"Sınırın ötesi"nden de, berisinden de
faşist Türk ordusu Kürdistan'dan defol!

Azdırılan ırkçılığa karşı mücadele!

Türk emekçiler; özgür müsünüz?

Türk şovenizminin iğrenç kampanyası
"Talat Paşa Harekâtı" ya da soykırımcılar...

12

mayıs 2006 · 2 ytl (kdv dahil)

İçindekiler

Azdırılan ırkçılığa karşı mücadele! 3

"Sınırın ötesi"nden de, berisinden de faşist Türk ordusu Kürdistan'dan defol! 7

Türk emekçiler; özgür müsünüz? 10

Türk şovenizminin iğrenç kampanyası 15

"Talat Paşa Harekâtı" ya da soykırımcılar... 17

Sol içi şiddet sürüyor 28

BOLŞEVİK devrim

V.i.S.d.P & Yazışma Adresi:
K. İnan · 12 Rue de Rome, Boite Postale No: 287, 67000 France
Tel. & Fax: 0033 (0) 388 60 74 04
Fiyatı: 2 YTL, £ 1.50, 2 EURO

DİKKAT!!!+++DİKKAT!!!+++DİKKAT!!!+++DİKKAT!!!+++DİKKAT
Elektronik posta adresimiz değişmiştir!

Yeni elektronik posta adresimiz:
mail@bolsevikparti.org
İnternet adresimiz:
www.bolsevikparti.org

Azdırılan ırkçılığa karşı mücadele!

Sistemli bir şekilde saldırgan milliyetçiliğin tırmandırıldığı bir dönemden geçiyoruz. Kürt ulusuna karşı, onun ulusal hak ve taleplerini yükseltenlere, örgütlü güçlerine karşı sistemli bir devlet terörü ile karşılık veriliyor, Kürdistan'da savaş tırmandırılıyor; kontrollü bir Türk-Kürt çatışması körükleniyor. Bununla paralel bir şekilde ideolojik planda Türk milliyetçiliğinin azdırılması yönünde çabalar yoğunlaştırılıyor. Hakim sınıfların kimi sözcülerinin deyimiyle "ortam gerilmeye" çalışılıyor. Bu gerilen ortamdan en fazla zararı çeşitli ulus ve milliyetlerden işçiler, emekçiler görüyorlar...

Gerilim ortamı... Neden?

Kuzey Kürdistan-Türkiye bir gerilim ortamına girmiş durumda. Bu ezilenlerin bir mücadelesi sonucu girilen bir gerilim ortamı değil bu. Gerilim ortamı bizzat ezen sınıfların, yani egemenlerin kendi aralarındaki iktidar dalaşının bir sonucu.

Hakim sınıfların Kemalist kesiminin 80 yıllık iktidar tekeline son vermek isteyen, DP, AP ve ANAP gibi Türk liberal burjuva partilerinin tarihte üzerlendiği misyonu tamamlayarak Türk büyük burjuvazisinin daha fazla gelişip güçlenmesinin yolunu açmak isteyen; bu amaçla Avrupa Birliği üyeliğini amaçlarına kaldıraç olarak kullanmak isteyen; girdiği ilk seçimlerde parlamento çoğunluğunu ele geçirerek hükümeti kuran siyasal İslamın liberal yaftalı partisi AKP'nin iktidar yürüyüşü militarist, faşist Kemalist kesimin tepkisini çekiyor. Kemalist kesim iktidar tekelinin AKP hükümeti tarafından kısıtlanması ve iktidarın adım adım hükümetteki AKP hükümeti tarafından ele geçirilmesi karşısında tepki veriyor. İktidar tekelini elinden bırakmak istemediği için hükümetin bir çok edimini kimi yollarla, örneğin kimi zaman Cumhurbaşkanı'nın vetolarıyla, kimi zaman askerin açık tehditleriyle, kimi zaman YÖK, Anayasa Mahkemesi veya bir başka kurumu üzerinden verilen tepkilerle engellemeye çalışıyor.

Ordunun merkezde durduğu Kemalist kesimin bu çabaları sonuç da veriyor. Ancak bir bütün olarak AKP'nin yürüyüşü engellenmiş değil... Kemalist bürokratik burjuvazinin rahat bir nefes alması ancak ve ancak bu hükümetin bir çeşit gönderilmesi, yerine Kemalist kesimin iktidar tekeline boyun eğen, bu kesimin izni ölçüsünde değişiklik yapan bir hükümetin gelmesi sayesinde olacak. Ancak henüz bu noktada değil Kemalist faşist kesimler. Huzursuzlar, çünkü iktidar yürüyüşünde mesafe kateden AKP hükümeti parlamentodaki çoğunluğu nedeniyle önümüzdeki yıl yapılacak cumhurbaşkanlığı seçimini kendi isteği doğrultusunda yapabilecek çoğunluğa sahip. Bunun anlamı, dev-

letin en önemli kurumlarından birisinin, cumhurbaşkanlığının AKP hükümetinin iradesi yönünde doldurulması iktidar yürüyüşünde önemli bir mevzinin kaybedilmesi anlamına gelecek Kemalist kesim açısından. Zaman baskısı var ve önümüzdeki dönemde Kemalist faşist kesimler gidişatı bir çeşit sekteye uğratmak zorundalar. Bunun bir darbeyle olması anda uzak bir olasılık ve en son başvurulacak bir olasılık. Buna gelene kadar –örneğin şu anda yapılmaya çalışıldığı gibi– bir erken seçim zorlanıyor. Ancak Kemalistler açısından sorunun erken seçimle çözülmesi de şüpheli. Çünkü Kemalist faşist kesim gerekli kitle desteğine sahip değil... Zaten biraz da kitle desteğine sahip olmadığı için Kemalist iktidar bu kadar zor bir pozisyona sürüklenmiş durumda. Kemalist kesimin harekete geçirebileceği, iktidar dalaşında kullanabileceği kitleye ihtiyacı var...

Kemalist kesimin iktidar tekeline son vermek isteyen AKP, iktidarı ele geçirme yürüyüşünde ortamı germeden, gerekli gördüğü yerde geriye çekilmesini, beklemesini bilen bir politika izliyor. Zaman kaygısı yok. Tam tersine zaman AKP'nin lehine işliyor. Ordu merkezli Kemalist kesimin "olmaz"ları karşısında ortamı bilinçli olarak yumuşatma siyaseti güdüyor AKP; geri çekiliyor. AKP hükümet olmasına rağmen, iktidara gelen kendinden önceki partilerin iktidarda yıpranması pratiğinin tersine yıpranmıyor, güçleniyor. Yapılan anketlere göre AKP açık ara birinci parti olma durumunu koruyor. Yani seçim de olsa AKP andaki durumu ve konumuyla parlamento çoğunluğunu ele geçirebilecek güçte.

İstenenler, yapılanlar...

İçinden geçtiğimiz dönemde hakim sınıfların iki kesiminin iktidar dalaşında durumları kabaca bu... Yukarıda dikkat çekmeye çalıştığımız gibi kitle desteği açısından AKP rahatken Kemalistler için aynı şeyi söylemek mümkün değil. Oysa iktidar dalaşında belirleyici olan dayanılacak kitle... Yarın ertesi gün ortam daha da gerilir ve dalaş sokağa taşarsa ya da seçim sandığı üzerinden sonuca gidilmeye çalışılırsa yine belirleyici olan kitle desteği olacak. Bu yüzden bir kitle desteğinin yaratılması görevi var Kemalist kesim açısından. Bunun için medyanın da çabasıyla ideolojik olarak kitlelerin kazanılmasına, Kemalizm ideolojisinin kitleler arasında daha fazla yayılmasına yönelik çalışmalara ağırlık veriliyor. "AB üyeliği çabası karşısında 'bağımsızlık' yanlısı", "AKP hükümetinin ilk dönemlerinde pek de sıkı fıkı olduğu ABD'nin Irak'taki işgalciliği karşısında 'antiemperyalistlik'", "barış", siyasal İslamın partisi olan AKP'nin konumunun karşısına "laik" düzenin savunuculuğu... vs. vb. ile çıkan Kemalist kesimler; kimi güncel olanakları da kitleleri kazanma amaçlı kullanmaya çalışıyorlar. Örneğin "Şu Çılgın Türkler", "Kurtlar Vadisi Irak" gibi kitap ve filmler üzerinden Türk milliyetçiliği yükseltilmeye çalışılıyor.

Yapılanlar bununla sınırlı değil... Ordu merkezli Kemalist kesim, kaybettiği mevzileri yeniden kazanabilmenin yollarından birisi olarak savaştan medet umuyor. Kürt halkına, onun örgütlü güçlerine yönelik bir saldırı başlatılmış durumda. Kuzey Kürdistan'a 250-300 bin kişilik bir askeri güç

yığılmış durumda. Her gün çeşitli operasyonlar düzenleniyor; Kürt ulusuna ve onun örgütlü gücü PKK-HRK güçlerine yönelik saldırılara ağırlık veriliyor.

Bununla amaçlanan şeylerden birisi PKK-HRK güçlerini sindirmek ve bu hareketi bitirmek olduğu kadar, diğer yanda ordunun "vazgeçilmezliğini", onun "vatan, millet uğruna nasıl kahramanca çarpıştığını" göstermek. Böylesine bir prestij yenilemesi ordu açısından –ve genelde Kemalist kesimin bütünü açısından– iktidar dalaşında hiç de fena bir etki yapmayacak...

Diğer yandan savaşın sürmesi "şehit" asker cenazelerinin gelmesi demek. Bunun anlamı Türk ulusuna mensup emekçiler arasında Kürtlere karşı düşmanlığı körüklemek ve kontrollü bir Türk-Kürt düşmanlığı yaratmak. Yine "şehit" cenazelerinin gelmesi bu konuda geçmişte önemli deneyimlere sahip olan ve "şehit edebiyatı" üzerinden oylarını katlamış olan MHP gibi faşist partiyi olası seçimlerde en azından parlamentoya sokacak kadar güçlendirmeye hizmet edecek. Yine gerilim ve terör ortamı AKP hükümetinin bu yolla da yıpratılmasına zemin hazırlıyor.

Hedef siyasi rakibini iktidar dalaşında etkisizleştirmek ve tehlike olmaktan çıkarmak olunca ve bu yolda ne olursa olsun başarı olunca provokasyonlar da gündeme geliyor. Şemdinli provokasyonu bunun en çarpıcı örneğini oluşturdu. Son dönemde artan bombalama olayları bunun açık bir göstergesi. Cumhuriyet gazetesine yönelik bombalama girişimi bunun güncel örneklerinden birisi.

İşçilere verilmek istenen rol...

İktidar dalaşında hakim sınıflar Türk ulusundan işçileri emekçileri de oyunun içine çekmek için uğraşıyorlar. Yukarıda değindiğimiz gibi işçilerden, emekçilerden beklenen şey, hakim sınıfların iktidar dalaşında taraf olmaları. Bunun için azdırılmış saldırgan milliyetçilikten medet umuluyor, yoksullar "bölücülük" tehlikesi ile "korkutulmaya çalışılıyor, "vatan, millet" edebiyatıyla iktidar dalaşında atlama taşı olmaya yönlendirilmek isteniyor. Geçtiğimiz yıl yaşanan bayrak krizi ve ardından kimi illerde yaşanan linç girişimleri bu konuda belirli bir aşama kaydedildiğini de gösteriyor. Son olarak Kürdistan'da savaşın yükseltilmesinin de bir sonucu olarak "şehit" asker cenazesi haberlerinin gazete manşetlerine taşınması Türk işçilerinin ve emekçilerinin Kürt ulusuna, Kürt ulusal hareketine düşmanlığının kışkırtılmasında kullanılan ögelerden sadece birisi... Kısacası kontrollü bir Türk-Kürt çatışması isteniyor. Bu nun için azdırılmış saldırgan milliyetçilikten, provokasyonlardan medet umuluyor.

Ordu merkezli Kemalist kesimin yanında saf tutan "Mehmetçik medya" bu alanda üzerine düşen görevi hamarat bir şekilde yerine getiriyor. Yine kendisine işçi partisi yakıştırması yapan İP gibi partiler bu değirmene "sol"dan su taşımaya çalışıyorlar. Sendikalar başta olmak üzere işçilerin örgütlü olduğu kurum ve kuruluşlardan gidişata dur diyecek bir ses seda çıkmıyor. Tam tersine bunların bir bölümü de iktidar dalaşı yürüten iki kesimden birisinin yanında yer almak konusunda önlerine konulan tercihlerden birisine yanaşıyorlar, işçilerin,

emekçilerin bilincini bulandırma konusunda üzerlendikleri görevi yerine getiriyorlar.

Oysa işçilerin, emekçilerin böyle bir iktidar dalaşında hiç bir çıkarları yok. Onlar, azdırılan saldırgan milliyetçiliğin etkisiyle sınıf kardeşlerine düşman hale getiriliyorlar ve bu da hakim sınıfların iktidarına karşı işçi sınıfının mücadele cephesini zayıflatmaya hizmet ediyor. Vatan, millet, bayrak edebiyatı ile işçilerin, emekçilerin kendi çıkarları ve talepleri gözlerden gizleniyor; işçilerin, emekçilerin kendi gündemlerini yaratmalarının önüne set çekiliyor. Kısacası kaybeden çeşitli ulus ve milliyetlerden işçiler, emekçiler oluyor.

Gidişata dur demek mümkün...

Buna dur demek mümkün, bu oyunu boşa çıkarmak mümkün... Bunu da yapabilecek olan yine –başta Türk ulusundan olmak üzere– işçiler, emekçiler. Ancak bunu yapabilmesi için çeşitli ulus ve milliyetlerden işçilerin, emekçilerin bu dalaşın tarafları arasında tercih yapma zorunluluğunun olmadığını görmesi gerekiyor. Hayır, iki iktidar için dalaşan güçten birisinin yanında diğerine karşı olmak zorunda değiliz. Bizim işçi sınıfı olarak kendi taleplerimiz, kendi çıkarlarımız, kendi gündemimiz var. Bizim bu talep ve çıkarlarımız temelinde kendi eylem planımız var. İşçilerin birliği ve ortak mücadelesi temelinde iktidar hedefimiz var. Sömürüden kurtuluşumuzun yolunu açacak olan devrim perspektifimiz var... Halkların kardeşçe birarada yaşadığı bir iktidar perspektifimiz var... Bizim, bizim gibi ezilen sınıf kardeşlerimize düşman olmamız için hiçbir neden yok. Bizim tam tersine onlarla ortak düşmana karşı, bizi sömüren, baskı altında tutan faşist devlete karşı ortak bir mücadele cephesinde birleşmeye ihtiyacımız var.

Ancak bu bağlamda bir sorun var: Kürt işçileri, emekçileri Türk ulusundan işçileri Türk devletinin uzantısı olarak görüyor. Bugünkü ortamda gerçek durum da böyle.

Kürt ve Türk işçilerinin arasında birleşmenin önündeki bu en önemli sorunun aşılması gereklektedir. Bu sorunu aşmanın, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de işçilerin, emekçilerin gerçekten birleşebilmelerinin yolu Türk işçilerinin Kürtlerin ulusal haklarını, ayrılma hakkını savunmasından geçmektedir. Türk işçileri Kürtlerin ayrı devlet kurma hakkını savunmayı en önemli görevlerinden birisi olarak görmezse Kürt işçilerine güven veremez. Türk işçileri bu görevi sahiplenir ve savunursa ancak Kürt işçilerine ve emekçilerine güven verir, o zaman birlik sağlanır. Türk işçilerinin ve emekçilerinin "kendi" devletiyle hesaplaşmasının yolu buradan geçer.

Türk ulusundan işçilere, emekçilere çağrımız Türk hakim sınıflarının ve onların devletlerinin etkisinden kurtulmaları, Kürt ulusunun ulusal haklarını, ayrılma hakkı da dahil, sahiplenip savunmaları çağrısıdır.

Oynanan oyunlara taviz vermeyelim. Ortak düşman Türk devletine karşı sınıf kardeşliği düşüncesine sarılalım; sınıfın birliğini, sınıfın mücadelesini egemenlerin ve onların devletinin önüne çıkaralım.

"Birlik, mücadele, zafer!" Budur kurtuluşumuzun yolunu açacak olan... Budur geleceğimizi garanti altına alacak olan!

Mayıs 2006 ■

"SINIRIN ÖTESİ"NDEN DE, BERİSİNDEN DE...

Faşist Türk ordusu Kürdistan'dan defol!

Sömürgeci faşist Türk devletinin Kürt ulusuna karşı savaşı yeniden kızıştırdığı, Güney Kürdistan'a yönelik saldırı hesap ve planları yaptığı günümüzde, Türk ulusundan işçi ve emekçilerin bu sömürgeci, işgalci, faşist devlete karşı sesini yükseltmesi ve bu devlete karşı devrim için mücadele yürütmesi acil görevlerden biridir. Başta Türk ulusundan işçi ve emekçiler olmak üzere tüm Türkiyeli sınıf bilinçli işçilerin Türk ordusunun Kürdistan'dan defolması sloganını yükseltmesinin ve buna uygun davranmasının kendilerinin kurtuluşu için mücadele için de olmazsa olmaz bir tavırdır.

İktidarı elinde tutan Türk hakim sınıfları ve faşist Türk ordusu son dönemde yine Güney Kürdistan'a yönelik "sınır ötesi harekât" hazırlığını yapıyor. Öne sürdükleri neden, PKK'nin silahlı güçlerinin Güney Kürdistan'da olması.

Kuşkusuz ki faşist Türk ordusu PKK güçlerini imha etmeyi çok ister. Fakat andaki durum ve hesapları 1990'lı yıllardaki gibi çatışma içinde ya da PKK güçlerini takip etme adına gerçekleştirdikleri "sıcak takip" ve "sınırötesi harekâtlar"daki durum ve hesaplardan farklıdır.

İç dalaş bağlamında egemenler arasındaki iktidar dalaşının bir aracı olarak Kürt ulusuna karşı savaş yeniden şiddetlendirilmektedir. Böylece iktidarı elinde tutan kemalist kesim, somutta da ordu Kürt ulusal sorununu iktidarını elde tutmanın ve AKP hükümetini hizaya getirmenin bir aracı olarak gündemde tutmaktadır. Türk halkını şovenizm, "vatan millet bütünlüğü" çerçevesinde harekete geçirmek istemektedir.

Ordunun AKP hükümetini en azından Kürt ulusal sorununa yaklaşım bağlamında şimdilik hizaya getirdiğini tespit etmek yanlış olmayacaktır. "Alt-üst kimlik" ya da "Kürt sorunu" tartışmalarından sonra AKP hükümetinin başının sesi iyice kısılmış durumda. Başbakan Erdoğan AKP Diyarbakır İl Kongresi'nde yaptığı konuşmada tek kelime ile bile "Kürt sorunu"ndan bahsetmedi.

Bunun gerçekte Erdoğan'ın susturulduğunun göstergesi olduğunu tespit etmeyi, Erdoğan'ın 25 Nisan'da yaptığı konuşmadaki şu sözler de haklı çıkarmaktadır:

"Çatışma ve kargaşaya imkan vererek, gelecek hedeflerini tehlikeye düşürmemek için konuşmak gereken yerde susmayı tercih ettiğimiz de olmuştur." (Hürriyet, 26 Nisan 2006)

Erdoğan'ın bu tespiti bir yanıyla çatışma-

mak için susmayı tercih ettiğini gösterirken, aynı zamanda sustuğu konularda görüşünü koruduğunu ve zamanı geldiğinde düşündüğünü dillendireceğini de ortaya koymaktadır. Bu ise AKP'nin mehter marşı eşliğindeki yürüyüş taktiğinin bir ifadesidir. Ya da halkımızın deyimiyle "köprüden geçene kadar ayıya dayı demek"tedirler. Sonuçta AKP hangi niyetle susarsa sussun, ordu ile birlikte Kürt ulusuna karşı haksız, gerici, karşıdevrimci savaşın bir parçası olarak ortak hareket etme durumundadır.

Dış hesaplar bağlamında ise Irak-Güney Kürdistan ve İran sorunları var. Irak-Güney Kürdistan'da otonomiye sahip bir Kürdistan Bölge hükümetinin varlığı ve bu gelişmenin Kürdistan'ın Kuzey'ini ve diğer parçalarını ulusal hak istemleri bağlamında etkilemesi TC'nin işine gelmemektedir. PKK güçlerini bahane edip Güney Kürdistan'daki Kürtlerin ABD emperyalizminin şemsiyesi altında da olsa kendi kendini yönetmesini engellemenin planlarını yapıyor. Bunun için elde tuttuğu ama şimdiye kadar fazla işe yaramadığı Türkmen kartını da kullanmaya çalışıyor.

Güney Kürdistan'a yönelik saldırı planları ama ABD emperyalizminin duvarına çarpıyor. ABD emperyalizmi Irak-Güney Kürdistan'da ne olacaksa ben karar veririm, oraya yönelik planlarınızı da ben izin verdiğim sürece ve ölçüde gerçekleştirebilirsiniz demektedir. Yani TC ABD emperyalizminin duvarına çarpmasa, Güney Kürdistan'a çoktan saldırıda bulunmuştu.

ABD'nin "yerel yönetimle sorunu konuşun" yönlü tavsiyelerine rağmen TC yetkilileri ABD emperyalizminin yöneticileri ile pazarlıklar yapmaya çalışmaktadır. Geniş ölçüde bir "sınırötesi harekât" olmasa da, alanı ve zamanı sınırlı bir askeri harekâta izin çıkarmaya çalışıyorlar. Nisan ayı sonuna doğru Ankara'ya gelen ABD Dışişleri Bakanı Rice ile görüşmelerde de bunun için çaba gösterdiler. Perde arkalarında nelerin görüşüldüğünü bilmiyoruz tabii ki, ama medyaya yansıdığı kadarıyla genel bir "sınırötesi harekâta" ABD sıcak bakmıyor.

TC'nin dışa yönelik hesapları içinde sadece Irak-Güney Kürdistan yok, İran da var. ABD emperyalizmi İran'a saldırı planları içinde. Diplomatik pazarlıklarla sorunun çözülüp çözülmeyeceği belli değil. Eğilim esas olarak ABD emperyalizminin kendi durumuna uygun gördüğü bir zamanda İran'a yönelik saldırıyı gerçekleştireceği yönünde gelişiyor.

ABD İran'a yönelik saldırıda Türkiye'yi açıkça yanına almak istiyor. 1 Mart tezkeresi gibi bir olayın yeniden yaşanmasını istemiyor. TC ABD'nin bu yönlü istemleri karşısına Güney Kürdistan ve PKK'ye karşı istediklerini koyuyor. Pazarlık yine Kürtler üzerinde sürdürülüyor.

ABD emperyalizmi ise Kürt kartını, evet TC'ye karşı da elde tutmaya çalışıyor. İran'a yönelik saldırıda -bu saldırı Türkiye'siz de olursa- Kürtlere de oynamaktadır. Gerek PKK yetkililerinin açıklamaları, gerekse de İran-Doğu Kürdistan bağlamında PJAK yetkililerinin açıklamaları, Kürtlerin bu temsilcilerinin ABD'nin İran'a yönelik bir saldırısında ABD ile işbirliği yapmaya hazır olduklarını göstermektedir.

ABD emperyalizmi ile TC'nin sözkonusu konularda tam bir işbirliği ve anlayışı içinde olmaması, tersine belli çelişkilere sahip olmaları ise İran yöneticilerinin TC ile pazarlıklarının yolunu döşüyor. İran ile pazarlıkları TC yetkilileri de ABD'ye karşı bir koz olarak kullanmaya çalışıyor. TC "sınırötesi harekât" yapmak için PKK'yi gerekçe göstermekte ama ABD'nin tavrını bildiğinden açık bir saldırıya geçmemektedir şimdilik. İran ise PJAK'yi gerekçe göstererek Güney Kürdistan'ın kimi alanlarına saldırı düzenlemektedirler. Bu saldırılar aynı zamanda İran'ın ABD'ye karşı TC ile işbirliğini güçlendirmenin bir aracı olarak kullanılmaya çalışılıyor. Kürt ulusuna karşı olmak sözkonusu olunca bu iki sömürgeci devlet işbirliğine gitmektedir. Son dönemlerde bu işbirliğinin somut sonuçları da ortadadır.

Bilindiği gibi TC ile İran arasında Kürt ulusuna karşı olma temelinde kurulan bir "Yüksek Güvenlik Komisyonu" kurulmuştur. Bu komisyon 20 Şubat 2006 tarihinde yaptığı toplantıda PKK ve PJAK güçlerine karşı saldırıda anlaştılar. İran tutukladığı onlarca PKK gerillasını TC'ye teslim etti, etmeyi sürdürüyor. Bu anlaşma sonrasında İran da Güney Kürdistan sınırına askeri güç yığdı, TC de. PKK'nin Öcalan'ın yakalanmasından sonra silahlı mücadeleye son vermesi ve Kuzey Kürdistan'daki silahlı güçlerini geri çekmesi sonrasında kışlalara çekilen tanklar, toplar yeniden çalıştırıldı... Sınıra yığdırıldı. Sayısı 250 bin olarak verilen askerle üç-beş bin olduğu söylenen PKK silahlı güçlerinin "sınırdan geçmesini önlemek" için önlem alındığı söyleniyor kitlelere... Sanki PKK bu üç-beş bin insanını TC sınırlarına sokmak ve silahlı mücadele vermek istiyormuş gibi bir resim çizilmektedir. Sahtekârlıkta üzerlerine yoktur!

TC Güney Kürdistan'a "sınırötesi harekât"ı tartışırken İran Kandil dağını bombaladı. Hem de birçok kez. Bunu da "Irak ile yapılan anlaşma çerçevesinde" yaptıklarını açıkladı İranlı yetkililer. Böylesi bir anlaşma Saddam döneminde yapıldığı için, Irak'ın andaki Cumhurbaşkanı Talabani, "sınırötesi harekâta" karşı çıkarak, Saddam döneminde sınırla ilgili yapılan anlaşmaların geçersiz olduğunu açıkladı. Sınırların "kırmızı çizgi" olduğunu vurgulayarak herhangi bir ülkenin sınırları geçmemesini istedi.

TC ile İran arasındaki ilişkiler Başbakan Erdoğan'ın Bakü'de Ahmedinecad ile görüşmesi ve daha sonra da İran Ulusal Güvenlik Konseyi Genel Sekreteri Ali Laricani'nin Ankara'ya gelip hükümet yetkilileriyle temaslarda bulunmasıyla sürdü. Bu görüşmelerde esas olarak ABD'ye yönelik tavırlarda anlaşma sağlanmadı ama Kürtlere karşı ortak hareket etmede anlaştıkları ortaya çıkıyor.

Kısacası bu hesaplar, pazarlıklar ve saldırılar eşliğinde Türkiye'de "sınırötesi harekât" tartışmaları yoğunlaşmışken Genelkurmay Başkanlığı, üzeri hep örtülmeye çalışılan veya unutulan bir gerçeği yeniden dile getirip kamuoyuna açıkladı. Genelkurmay Başkanlığı "Türk Silahlı Kuvvetleri"nin "Kuzey Irak"ta, yani Güney Kürdistan'daki varlığının gizli olmadığını açıkladı. Genelkurmay Başkanlığı Güney Kürdistan'daki bu askeri gücü "Kuzey Irak'taki birliklerimiz, nispeten istikrarlı gibi görünen

ortama katkı" sağlayan bir güç olarak göstermektedir. Evet, gerçekten de Güney Kürdistan'da Türk ordusunun güçlerinin varlığı yıllardan beri bir olgudur, gerçekliktir. Fakat "istikrar gücü" değil, işgalci güç olarak oradadır. Türk askeri 1996'dan beri Güney Kürdistan'da konuşlanmıştır. Faşist Türk ordusu sadece Kürdistan'ın Kuzeyini işgal etmiyor, Güneyini de belli ölçülerde işgal etmiş durumdadır. Tanklarıyla toplarıyla, uzun menzilli havanlarla destekli "memetçik" -sayısı belli değil, bir ara 15 bin kadardı sayısı-, Güney Kürdistan'da da Kürtlere karşı sömürgeci, işgalci savaşı yürütmektedir.

Sömürgeci faşist Türk devletinin Kürt ulusuna karşı savaşı yeniden kızıştırdığı, Güney Kürdistan'a yönelik saldırı hesap ve planları yaptığı günümüzde, Türk ulusundan işçi ve emekçilerin bu sömürgeci, işgalci, faşist devlete karşı sesini yükseltmesi ve bu devlete karşı devrim için mücadele yürütmesi acil görevlerden biridir.

Başta Türk ulusundan işçi ve emekçiler olmak üzere tüm Türkiyeli sınıf bilinçli işçilerin Türk ordusunun Kürdistan'dan defolması sloganını yükseltmesinin ve buna uygun davranmasının kendilerinin kurtuluşu için mücadele için de olmazsa olmaz bir tavırdır.

Faşist Türk ordusu Güney Kürdistan'dan da, Kuzey Kürdistan'dan da defol!

Tüm sömürgeciler Kürdistan'dan defolun!

Bimre koletî, bijî azadî!

Bimre devleta faşîsta Tirk!

14 Mayıs 2006 ■

"BAŞKA HALKLARI EZEN BİR HALK ÖZGÜR OLAMAZ!"

Ulusal sorun gündeme geldiğinde çokça kullanılır "Başka halkları ezen bir halk özgür olamaz!" tümcesi... 19. yüzyılda söylenen bu sözler ne anlama geliyor? Bu tümcede ifade edilen görüşün bugünkü koşullarda anlamı ne? Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin bugünkü koşullarında bunun pratik karşılığı ne? "Başka halkları ezen bir halk özgür olamaz!" ise bugün özgür olmayanlar kimler? Özgürleşmek için ne yapmak gerekir?

Sorular, sorular...

Hayır, derdimiz soru listesi yapmak değil, günümüzde yaşadıklarımızın ne olduğuna, ne yapmak gerektiğine yanıtlar aramak...

"HANGİ ULUSTANSIN?"

İşçiyiz, emekçiyiz; diyelim ki, İstanbul'da bir fabrikada emeğimizi satıyoruz. Patron bizi fabrikaya alırken –çok özel bir durum olmadıkça– hangi ulustan olduğumuzu sormadı. Çünkü ihtiyaçları hangi ulustan olduğumuzun bilinmesi değil. İhtiyaçları emeğimizin mümkün olduğunca fazla ve mümkün olduğunca ucuza sömürülmesi. Fabrikada bizimle birlikte çalışan, emeğini satan

Türk emekçiler; özgür müsünüz?

birçok arkadaşımız var. Kimi Türk ulusundan, kimi Kürt, kimi diğer milliyetlerden... Çerkezi var, Lazı var... Abazası, Boşnağı, Arabı var...

Hangi ulus veya milliyetten olursak olalım, hepimiz patrona kâr, daha fazla kâr kazandırmak için fabrikadayız. Bizim ortak özelliğimiz bu... Hangi ulustan olursak olalım, bizim ortak özelliğimiz, patron karşısındaki konumumuz bu... Belirli bir sınıfa, işçi sınıfına mensubuz. Hangi ulustan olursak olalım, hepimiz bu sınıfın üyeleriyiz. Bu toplumda bize biçilen rol, sesimizi çıkarmadan bize layık görülen "yaşamaya az, ölmeye çok ücretle" çalışmak, üretmek... Bize biçilen rol iliğimize kemiğimize kadar sömürülmek...

BİR SORUN VAR AMA...

Bir sorun var ama...

Peki ya biz işçiler, emekçiler bu yaşantıyı kabul etmezsek ne olacak?

Ya bilinçlensek, kendi durumumuzu, konumumuzu sorgulasak ve iliğimize kemiğimize kadar sömürülmeye son vermek istersek ne olacak?

Egemenler, bu düzenin andaki sahipleri, sömürücüler, yani bizim sınıf düşmanlarımız, bu tehlikeyi görüyorlar... Onlar da biliyorlar ki, mücadele etmeye hazır işçi sınıfının örgütlü gücü onların düzenlerini yıkar. Bunun için işçilerin birliğini, örgütlenmesini çeşitli yollarla engellemek isterler. Bunun için onların "önlemleri", kullanacakları silahları var. İşçilerin, emekçilerin ulus ve milliyetlerine göre bölünmüşlüğünü, parçalanmışlığını kullanmak, onları birbirlerine karşı kışkırtmak bu "önlemlerden" birisi!

Peki işçilerin, emekçilerin uluslarına ve milliyetlerine göre bölünmüşlüğünün kullanılmasının sonuçları neler?

Çeşitli ulus ve milliyetlerden işçilerin, emekçilerin milliyetlerine, uluslarına göre bölünmüşlüğünün kullanılması ve birbirlerine karşı kışkırtılması onların kendi sınıf çıkarları temelinde sermaye sınıfına, onların devletine karşı oluşturdukları cephenin parçalanması anlamına gelir. İşçilerin, emekçilerin sermayeye karşı birlikte mücadelesinin zayıflaması, işçi sınıfının sermayenin boyunduruğundan kurtulmasının önünün kapanması, eskinin devam etmesi bunun doğal sonucudur. İşçilerin, emekçilerin birliğinin, ortak mücadelesinin işçilerin, emekçilerin milliyetlerine göre bölünmesi, onların birbirlerine karşı kışkırtılmasının bizim gibi çok uluslu, çok milliyetli bir ülkede sonucu budur, bu olacaktır.

GEÇERLİ BİR YÖNTEM: BÖL, PARÇALA, YÖNET...

Egemenlerin işçi sınıfını kendi içinde birbirine düşürme; onların milliyetlerine, uluslarına, dinlerine, mezheplerine göre bölünmüşlüğünü, parçalanmışlığını kullanma taktiği herhangi bir ülke içinde olabileceği gibi, uluslararası çapta da uygulanan bir taktiktir. Bunun birçok örneğini gördük; hem de öyle çok uzak tarihlere gitmeden:

Örneğin Balkanlarda, Ortadoğu'da, çeşitli Afrika ülkelerinde... Birbirlerine karşı saldırgan milliyetçilik ağusuyla ağulanmış çeşitli ulus ve milliyetlerden işçiler, emekçiler birbirlerine kırdırılmadı mı? Örneğin Sırp işçileri, emekçileri, Bosna-Hersek işçilerine ve emekçilerine, ya da tersi, saldırtılmadı mı?

Peki kazanan kim oldu?

Egemenler!

Onlar kendi çıkarlarını sağlama almak için ortalığı karıştırdılar; sonuçta dünyanın yeniden paylaşılması dalaşında kimi egemen güçler bu bölgelerde egemenliklerini sağlamlaştırdılar. Olan ama bölgede birbirlerine karşı kışkırtılmış işçilere, emekçilere oldu! Ölenler, yaralananlar, yerlerinden, yurtlarından sürülenler, aç susuz kalanlar birbirine karşı kışkırtılmış işçiler, emekçiler sınıfının üyeleriydi.

Emperyalistlerin çeşitli ulus ve milliyetlerden işçileri, emekçileri birbirlerine düşürme, bölünmüşlüklerinden yararlanma, birliklerini parçalama ve yönetme siyasetleri emperyalizmin tarihi boyunca eski olan ve sık sık başvurdukları bir taktik. Emperyalistlerin bu taktiği kullanması sonucunda çeşitli ülkelerdeki işçilerin, emekçilerin enternasyonal birliği ve emperyalizme karşı ortak mücadele cephesi zayıflatıldı. Bunun dışında emperyalistler sömürge ve yarısömürge ülkelerdeki ulusal uyanışları da bu taktiği sıkça kullanarak engellemeye çalıştılar, çalışıyorlar.

OYNANAN BİR OYUN VAR...

Ülkelerimizde egemenler de aynı oyuna başvuruyorlar. Egemenliklerini sürdürmek için, bu egemenliğin önünde tehlike olarak gördükleri işçilerin birliğini, ortak sınıf çıkarları temelinde mücadelesini engellemek için işçileri, emekçilerin dinlerine, mezheplerine, özellikle de ulus ve milliyetlerine göre bölünmüşlüğünü kullanıyor, onları bu bölünmüşlükler temelinde birbirlerine karşı kışkırtıyorlar.

Egemenlerin istekleri, yaptıkları bunlarla sınırlı değil.

Türkiye çok uluslu bir devlet... Kürtler de bir ulus olarak –evet, parçalanmış bir ulusun bir bölümü olarak– Türkiye sınırları içindeler. Türkiye'yi yönetenler ise Türk hakim sınıfları...

Kürt ulusu bugüne kadar bağımsızlığına kavuşmamış bir ulus. Belirli bir ulusal uyanış var ve Kürtler dünya üzerinde "bağımsızlığını" ilan etmiş uluslar topluluğunun üyesi bir ulus olarak yerlerini almak istiyorlar. Ancak Kürtlerin ulusal hak ve taleplerini zapt-u rapt altına alan ve onların her türlü bağımsızlık ve özgürlük isteklerini

kanla barutla bastıran Türk hakim sınıfları Kürtlerin son onyıllarda geliştirdikleri ulusal hareketini de bastırmak istiyorlar. Bunun için Türk hakim sınıfları ezen ulus, yani Türk ulusu, yani Türk ulusundan işçiler, emekçiler arasında saldırgan milliyetçiliği yaygınlaştırıyor; Kürt ulusundan işçileri, emekçileri "bölücü", "yıkıcı", "terörist" vs. gösterip onlara karşı düşmanlığı körüklüyorlar. Türk devleti Kürtlerin örgütlü güçlerine karşı bir yandan silahlı savaşı tırmandırıyor; diğer yandan Türk emekçileri başta olmak üzere çeşitli ulus ve milliyetlerden emekçileri Kürt ulusundan emekçilere karşı kışkırtıp, onları kendi bayrağı altında topluyor.

Böylece faşist Türk devleti hem Kürtlerin haklı ulusal taleplerini engelliyor, hem de çeşitli ulus ve milliyetlerden işçilerin, emekçilerin sınıfsal birliğini parçalayarak kendi düzenlerine karşı tehlike olmaktan çıkarıyor; kendi sömürücü düzenlerinin ömrünü uzatmaya çalışıyor.

Kendilerini sömüren düzene, bu düzenin koruyucusu devlete karşı zorunlu ortak mücadeleyi vermesi gereken çeşitli ulus ve milliyetlerden işçi sınıfının bu parçalanmışlığı halklar arasında kardeşliği, işçi sınıfı kardeşliğini dinamitler. Bu parçalanmışlığı ortadan kaldırmadan, işçilerin, emekçilerin birliğini, ortak sınıf çıkarları temelinde mücadelesini örgütlemeden, ortak düşman Türk devletini yıkma mücadelesine kanalize etmeden kurtuluş mümkün değildir.

Kurtuluşun ancak ve ancak Türk, Kürt, Laz, Çerkez, Arap ve diğer ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin sınıfsal birliğine, çeşitli ulus ve milliyetlerden emekçilerin ortak mücadelesine bağlı olduğu gerçeği ışığında şu soru bugün çok daha günceldir:

Özellikle Türk işçiler ve emekçiler Kürtlerin ezilmesinde, onların boyunduruk altında tutulmasında kendi sorumluluklarını sorgulamak zorundadır.

Yalnız bu da değil...

Kurtuluşun yolu ortak sınıf mücadelesinden, Türk devletine karşı ortak mücadeleden geçiyorsa ve bugün hakim sınıflar bu ortak mücadelenin yolunu saldırgan milliyetçilikle kapatma yolunu tutmuş, bunu özellikle Türk işçiler arasında yaygınlaştırmışlarsa o zaman Türk ulusundan işçiler süren sömürü düzeninde kendi sorumluluklarını, paylarını sorgulamak zorundadır.

Eğer kurtuluş, ortak mücadeleden geçiyorsa ve bu yol Türk hakim sınıflarının kışkırtması sonucu kapatılmışsa, Türk işçileri "kendi" ulusunun burjuvaları ve onların devleti yanında yer almışsa; Türk işçileri ne kadar özgür olduklarını sorgulamak zorundadır. Evet Türk işçiler, Kürt ulusuna yönelen baskılar, katliamlar ve uygulanan devlet terörü karşısında kendi sorumluluklarını sorgulamak zorundadırlar...

Yine Türk ulusundan işçiler aynı hedefler uğruna mücadele edecekleri Kürt ulusundan işçiler ve emekçilere uygulanan baskı ve saldırganlık karşısında en azından suskun kalmakla, bu yolla sömürü ve baskı düzeninin sürmesine bulundukları katkıyı; özgürlüğün, bağımsızlığın önündeki engel olarak kendi tavırlarını sorgulamak zorundadırlar.

Türk ulusundan bir işçi şöyle düşünme-

lidir: "Benim çıkarım esasta bu devletten kurtulmama bağlıdır. Özgürlük bu devletin yıkılmasıyla gelecek. Bağımsızlığın önündeki en büyük engel bu devlet. Sömürü bu devletin sağladığı güvenceler ve koruması altında sistemli olarak yapılıyor. Yani esasta bütün kötülüklerin temelinde bu devlet var. Bu devletten kurtulmak için mücadele edeceğime benim yaptığım sınıf kardeşlerime karşı, benim de düşmanım olan devletin yanında yer almak. O zaman bu işte bir terslik var... Görevim öncelikle bu tersliği düzeltmek olmalı..."

Evet, ortada anda varolan tersliğin düzeltilmesi gerekiyor. Bu düzeltilmez, işçilerin, emekçilerin sermaye devletine karşı ortak cephesi kurulmazsa; örneğin Kürt ulusundan bir işçide, Türk işçileri, emekçileri olması gerektiği gibi davranmadığı için önyargılar oluşacak; varolan önyargılar pekişecek, kurtuluş çok daha ileri bir tarihe ertelenecektir...

İŞİN BAŞKA BİR YÖNÜ...

Bugün Kuzey Kürdistan-Türkiye'de saldırgan milliyetçilik azdırılıyor, Kürt ulusuna karşı topyekün bir savaş tırmandırılıyor. Türk işçisi Kürt işçisine, emekçisine düşman hale getirilmeye çalışılıyor. Bunu yapan anda devlet aygıtını elinde tutan Kemalist faşist kesimler. Kendi iktidarlarına göz diken AKP hükümetinin ilerlemesinin önüne geçmek için bir dizi önlem yanında uzun yıllardır Kuzey Kürdistan'da yürüyen Kürt ulusal hareketini de işin içine sokmak; bunun üzerinden kontrollü bir Kürt-Türk çatışması ile ellerinden giden inisiyatifi yeniden ele geçirmek istiyorlar.

Bugün halkların birbirine düşürülmesi ve kontrollü bir Kürt-Türk çatışması diğer şeyler yanında hakim sınıfların iktidar dalaşının bir unsuru olarak gündeme getiriliyor.

Halklar arasında çitlerin çekilmesi, salt egemenlerle işçi sınıfının karşıtlığının bir ürünü olması yanında hakim sınıflarının kendi aralarındaki iktidar dalaşının bir unsuru olması karşısında çeşitli ulus ve milliyetlerden işçiler ve emekçiler kendilerine bu dalaştan ne kârı olduğu sorusunu sormalıdırlar.

Eğer bir Türk işçisi, bu dalaşta bir kârı olmadığını düşünüyorsa, eğer bir Türk işçisi, bu dalaşta bir sömürücü gücün peşinde gitmenin kendi görevi olmadığını düşünüyorsa, eğer bir Türk işçisi kurtuluşun tek yolunun sınıf mücadelesinde olduğunu düşünüyor ve bunun için sınıf kardeşleriyle ortak mücadele cephesinde yeralabiliyorsa... o halde bu işçi özgür bir işçidir...

En azından bilincini özgürleştirmiştir...

Günümüzde en büyük tutsaklık da bilinçlerin tutsaklığı değil midir?

Her Türk işçisi, emekçisi tutsaklığa razı mıdır? Eğer değilse tutsaklığa karşı mücadele gereklidir!

Ve özgürlük herkesin hakkı değil midir?

Öyleyse; bilinçlerinizi, yaşamınızı, geleceğinizi, ülkenizi, dünyanızı özgürleştirme mücadelesinde yerinizi alın!

Mayıs 2006 ■

Türk şovenizminin iğrenç kampanyası!

Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesini boğma şovenist dürtüsüyle hareket eden faşist Türk devleti her türlü aşağılıklara başvurmaya devam ediyor. Bir yandan Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine katılan ya da destek verenler öldürülüyor, kaçırılıyor, sindirmek amacıyla tehdit ediliyor... Diğer yandan ezilenler arasına nifak tohumları saçma amacıyla Türk şovenizmi azdırılıyor. Türk şovenizmiyle zehirlenmiş faşist sürülerin ve onların peşine takılanların saldırganlıklarına hergün dehşetle yeniden tanık oluyoruz. Daha geçtiğimiz ay, bu şoven-faşist kışkırtmadan birine daha tanık olduk. Mersin'de kilometrelerce uzatılan Türk bayrağıyla yapılan yürüyüşü izleyen bir genç kadın, büyük bir yürekliliklе, dayanamadığı şovenist-faşist gösteriye tepkisini koyunca linç edilmekten son anda kurtuldu. "Şanlı (siz eli kanlı okuyun!) Türk polisi" de tabii ki saldırganlara değil, genç kadına suçlu muamelesi yaparak gözaltına aldı. Yaratılan bu provakasyon ve şovenist saldırganlık ortamında komünist, devrimci, demokrat, yurtsever insanlar kelimenin tam anlamıyla kelle koltukta gezme durumundalar. Kürt ulusunun ulusal haklarına sahip çıkan her tavır, linç edilmeye kadar varan bir saldırganlıkla karşılaşılabilir. Faşist bir zihniyetin "Vurun PKK'lıya!" çığlığı insanları galeyana getirmeye yetiyor, sorgusuz sualsiz insanlar öldürülmeye yelteniliyor.

Böyle bir şovenist kıştırtma ortamında yaşıyoruz...

Ezilenleri birbirine düşür, onları böl ve yönet politikası maalesef hakim sınıflarca ustaca uygulanıyor. Buna karşı duracak, hakim sınıfların bu oyunlarını geri püskürtecek güçlerin dağınıklığı onların işini kolaylaştırıyor... Ve böylece egemenler denenmiş silahlarını hep yeniden kullanıyor ve ne yazık ki başarılı oluyorlar... Ve çark dönüyor... Ve Türk hakim sınıfları şovenist-faşist ideolojik bombardımanlarını sürdürüyorlar...

Kadınlar yine malzeme!

Hürriyet gazetesi üzerinden yürütülen iğrenç bir kampanya da bu şovenist kışkırtma-provakasyon politikasının bir parçasını oluşturuyor.

Şubat ayında "PKK'dan kaçan kadınlar

anlatıyor" başlığı altında PKK şahsında Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini karalamaya çalışan bir propaganda yürütüldü. PKK'dan kaçarak canlarını kurtardıkları iddia edilen kadınlar ağzından ve onların tanıklıklarıyla PKK'da yeralan kadın militanlara, dağdaki kadın gerillalara sistemli bir şekilde eziyet edildiği ileri sürülüyor. PKK'nın kadınları saflarında ve dağlarda tutmak, disipline sokmak ve kontrol etmek amacıyla sistemleşmiş bir şekilde tecavüze yöntemine başvurduğu iddia ediliyor. Kürt ulusal hareketinin önderi Abdullah Öcalan'ın "ırz düşmanı" bir cani, PKK'nın da bir cinayet örgütü olduğu "tanıklar"ın anlattığı acıklı hikayelerle bezenerek propaganda ediliyor. "PKK'dan kaçan kadınlar"ın yazdığı kitapların reklamı yapılıyor.

Bu, Kürt ulusal kurtuluş hareketini karalamak, onu kitleler gözünde küçük düşürmek, kitleleri milliyetçilik ve şovenizmle zehirleyerek saldırganlaştırmak için denenmedik hiç bir yol bırakmayan Türk hakim sınıflarının iğrenç bir oyunudur. Buna karşı tavır geliştirmek sınıf bilinçli tüm emekçilerin, özelde de Türk emekçilerinin görevidir.

Taciz ve tecavüz
Türk devletinin işidir!

Taciz ve tecavüz Türk devletinin Kürt ulusuna ve kendisine muhalif tüm güçlere karşı savaşında kullandığı yöntemdir. Taciz ve tecavüz Türk devletinin işidir! Bu devlet işkencede, hapishanede, gözaltında taciz ve tecavüzü sistemli bir şekilde uygulama geleneğine sahiptir. Bu devlet, "taş gibi askerlerimiz varken, neden cop kullanalım" diye böbürlenen generaller geleneğine sahiptir. Bu devlet "korucu sürülerini" silahlandırarak Kürt köylerine saldırtan, PKK ile işbirliği yapıyorsunuz gerekçesiyle köy meydanlarında kadınlara ve çocuk yaşta kızlara tecavüz edilmesini kışkırtan bir geleneğe sahiptir. Gülbahar Gündüz gibi Kürt kadın hareketi içinde göze batan militan kadınlara, S.A. gibi devrimci-demokrat kültür emekçisi kadınlara gözdağı vermek için onları mücadelelerinden alıkoymaya çalışmak için kaçırarak polisine-Mit'ineitine tecavüz ettirme geleneğine sahip olan bu devlettir! Kadınlara taciz ve tecavüz faşizmin ve her türden gericiliğin kendine düşman gördüğü güçlere karşı savaşında kullandığı bir yöntemdir; erkek egemenliğinin kadın bedeni üzerinde sergilediği iğrenç saldırganlığıdır. Taciz ve tecavüz özgürlük için savaşanların başvuracağı bir yöntem değildir! Komünistler, devrimciler ve tüm özgürlük savaşçıları saflarında böylesi erkek egemen şiddet biçimlerinin uygulanmasına, uygulayanların cezasız kalmalarına izin vermezler ve vermeyeceklerdir! Bunu çok kesin biçimde açıklayarak Türk devletinin bu iğrenç kampanyasına karşı tavır takınmak her komünist, devrimci, demokrat örgütün ve bireyin görevidir!

Kahrolsun Türk şovenizmi!

Kahrolsun erkek egemen Türk devleti!

Ulusal, cinsel ve sınıfsal kurtuluş devrimle, özgürlük sosyalizmde!

Mayıs 2006 ■

"Talat Paşa Harekâtı" ya da soykırımcılar...

Türkiye'de, Ermenilere yönelik soykırımın tarihi bir gerçeklik olduğunu söyleyenler, savunanlar 1990'lı yıllara kadar çok küçük bir azınlıktı. Bunlar esas olarak biz komünistler, kimi devrimciler ve birey olarak tek tek aydın, yazarlar vd. idi.

Soykırım ile ilgili tartışmalar da esas olarak 24 Nisan'da, ASALA'nın 1970-80'li yıllardaki eylemleri döneminde ve şu ya da bu ülke parlamentosu tarafından soykırımın gündeme getirildiği, kabul görme ihtimalinin olduğu dönemlerde yaşanırdı.

Ermeni diasporasının değişik ülkelerdeki çabalarının başarıya ulaşması, özellikle de Fransa gibi büyük emperyalist güçlerden biri tarafından soykırımın kabul edilmesi; Türkiyeli ve Kuzey Kürdistanlı devrimci hareketin de giderek daha çok bu konu üzerinde durması ve buna ek olarak TC'nin AB'ye üyelik için müzakere tarihini alma sürecinde konunun daha çok gündeme getirilmesi gibi etkenler gelişmeleri de etkiledi. Soykırım falan yok diyen Türk şovenisti, ırkçı cephede de farklılaşmalar, ayrılıklar başgösterdi. Bu ayrılıklar esas olarak Türkiye'nin AB'ye üyeliği tartışmalarında ortaya çıkan farklılaşmaya da yansıyordu. Liberal burjuva siyasetçiler soykırım tanımını kullanmadan karşılıklı diyalogla sorunu tartışıp Türk devletinin zarar görmeyeceği bir çözüm için çabalarken –örneğin bunların arasında kimilerinin savunduğu en uç nokta soykırımın Osmanlı devleti tarafından gerçekleştiği ve modern Türkiye'nin bundan sorumlu olmadığını kabul etmek yaklaşımıdır–, açık Türkçü, kafatasçı, faşist kesimler soykırımcı zihniyetlerini daha açık biçimde sergilemeye, Ermenilerin Türklere soykırım yaptığı yalanını yaymaya, soykırımın doğrudan sorumlularına sahip çıkmaya ve onları anmaya başladılar. Bu kesimler arasındaki çelişkiler, farklılıklara rağmen, Türk devleti soykırım gerçeğinin üzerini örtmek, gerçekleri altüst etmek için yoğun ve sistemli bir çaba göstermektedir. Bu sistemli çabalar son yıllarda yapılan etkinliklerle de kendisini göstermektedir.

Yurtdışında değişik ülkelerde yürütülen lobi çalışmalarına paralel olarak yapılan panellerin, toplantıların sayıları geçmişle karşılaştırılamayacak kadar çok... Sadece yurtdışında çalışmalar yürütülmüyor tabii ki. Türkiye'de de son bir-iki yılda yapılan toplantıların, sempozyumların sayısı da tüm 80 yılı aşkın TC tarihinde yapılan toplantıların sayısından fazladır. 80 yıla yakın bir süre TC hep "böyle bir şey yok" diyerek sorunun üzerini örtmeye çalıştı. Ama Ermenilere yönelik gerçekleştirilen soykırımın üzerini örtmek için serilen halı yırtılmış, tarihi gerçekliğin üzerini örtemeyecek kadar açılmıştır... Karşı tezi savunsalar da, Türk şovenlerinin soykırım üzerine tartış-

maları da, konuyu gündemde tutmakta ve daha çok tartışılır hale getirmektedir. Bu tartışmalar da her geçen gün daha fazla insanın gerçeği görmesine, soykırımın tarihi bir gerçeklik olduğunu kabul etmesine hizmet etmektedir.

Ermenilere yönelik gerçekleştirilen soykırımın tarihi bir gerçeklik olduğu daha çok insan ve ülke tarafından kabul görmesi, kafatasçı, ırkçı, açık Türkçü kesimi daha da saldırganlaştırıyor. Bu saldırganlık soykırımın yöneticilerine, sorumlularına sahip çıkma, onları anma biçiminde de kendisini gösteriyor. Bunun en açık örneği de "Talat Paşa"ya sahip çıkma, onu İstanbul'daki mezarı başında ve Almanya'nın başkenti Berlin'de öldürüldüğü yerde anma olayıdır.

"BÜYÜK PROJE 2006"...

Tam tanımıyla bu projenin tanımı: *"Ermeni Belgeleriyle Ermeni Soykırımı Yalanını Türk ve dünya kamuoyuna anlatma kampanyası"*dır. Bu projenin başını İP çekmektedir. Bununla bağıntılı olarak projenin uygulayıcı üst kurumu "Ulusal Kanal"dır. Kararlar ise "'Ermeni Belgeleriyle Ermeni Soykırımı Yalanı Büyük Proje 2006' Kurulu" tarafından verilmektedir. Kendilerinin açıklamasına göre projenin konusu, *"Rus ve Ermeni Devlet Arşivlerindeki Ermeni sorununa ilişkin çok önemli belgelerin ulusal amaçlar için yayınlanması. Sempozyumlar düzenlenmesi ve kampanyalar yürütülmesi."*dir. (bkz. www.buyukproje2006.org) Tüm bunların amacı ise şöyle açıklanıyor:

"Türkiye'nin ulusal tezlerini doğrulayan belgelerin Türkiye ve dünya kamuoyuna sunulması yoluyla, asılsız 'Ermeni Soykırımı' iddialarının çürütülmesine ve Türkiye'ye yönelik çeşitli baskı ve tertiplerin etkisiz kılınmasına yayın alanında katkıda bulunmak. Batı Merkezlerinde düzenlenecek sempozyumlar ve kampanyalarla bu belgeleri dünyanın gündemine taşımak. Özellikle ABD ve Avrupa'daki milyonlarca Türk'ü ulusal amaçlarla seferber etmek. Bu amaçlarla gerekli bilgi ve moral donatımını sağlamak."

Bu amaçla uyumlu "hedef kitle" BM ve üyesi ülkeler, AB ve AB üyesi ülkeler, ABD; sözkonusu devletlerin ya da kurumların karar mekanizmalarını işleten yönetici kesim vb. olarak açıklanmaktadır. Aslında derinlemesine bakıldığında tüm dünyanın andaki yönetici, karar verici kesimi "hedef kitle" içinde ele alınmaktadır. Böylece Ermenilere yönelik gerçekleştirilen soykırım olgusunu uluslararası düzeyde reddetme amacı güdüldüğü açıkça ilan edilmektedir.

Bu proje, gerçekte Türk devletinin Ermenilere karşı yürüttüğü çalışmalara İP önderliğinde yapılmaya çalışılan bir katkıdır. Türk şovenlerinin, soykırımcı zihniyetin sürdürücülerinin bir projesidir. İP somutunda bu proje, sosyalfaşistlerin diğer Türkçü-şovenlerle, faşistlerle kolkola ortaya atılan ve işletilen bir projedir.

Proje üç aşamada gerçekleştirilmeye çalışılmaktadır. 1. Sözkonusu edilen kitapların, belgelerin Türkçe ve diğer dillerde yayınlanması. Bunun için öngörülen zaman 1 Aralık 2005-30 Nisan 2006'dır. Boryan isimli Ermeni tarihçinin kitabı için ise bir ay daha fazla zaman öngörülmüştür. Kitapları Kaynak Yayınları yayınlıyor.

2. Batı devletleri olarak adlandırılan Avrupa ve ABD'de sempozyumlar düzenlemek. 2005 yılında Lozan'da yapılan eyleme benzer eylemler yapmak.

3. Kampanyalarla yurtdışındaki Türkleri harekete geçirmek, soykırımı tarihi bir olgu olarak kabul eden ülkelerin bu kararlarını geri aldırmak ve ders kitaplarına Ermenilere yönelik soykırımın konmasını engellemek. Projenin adına uygun olarak zaman süresi bir yıldır.

"Büyük Proje 2006" Demirel'in açık desteği ve Rauf Denktaş'ın katılımıyla bir "Danışma Kurulu" oluşturdu. Kurulun başkanı Rauf Denktaş. Cumhurbaşkanı A. N. Sezer de bu projeye destek vermektedir. Ayrıca bir de "Berlin Talat Paşa Harekâtı Yürütme Kurulu" oluşturuldu. Bu kurulun yayınladığı bildiri "Bayrağını Al Berlin'e Gel!" başlığını taşıyor. Bildiride şunlar söyleniyor:

"Danışma Kurulu'muz Batılı merkezlerde başlatılan 'Ermeni Soykırımı' yalanı kampanyasını püskürtmek amacıyla, büyük bir aydınlatma seferberliği ve eylem planını uygulamayı kararlaştırmıştır. (...) Amacımız, kitlesel bir eylemlilikle dünya kamuoyunu aydınlatarak, Ermeni Soykırımı yönündeki parlamento kararlarını kaldırmaktır. Bundan böyle Türkiye'yi Batı merkezlerinde yaşayan beş milyon Türk ile o merkezlerden savunacağız. Beş milyon Türk'ü ayağa kaldırarak, bu devletlere kendi merkezlerinden bayrak göstereceğiz. Türkiye'yi savunma hatlarını, o devletlerin merkezlerinde kuruyoruz. Özetle; Türkiye'mizi Berlin, Paris, Londra ve Brüksel'den savunuyoruz. Büyük Proje 2006'nın ilk büyük eylemi, KKTC kurucu Cumhurbaşkanı Sayın Rauf Denktaş'ın önderliğinde 'Berlin Talat Paşa Harekâtı' adıyla Almanya'da gerçekleştirilecektir. Bu eylem, büyük devlet adamı Talat Paşa'nın 15 Mart günü şehit edildiği yere çiçekler bırakarak başlatılacaktır."

Bu düşünceler temelinde projenin "ilk büyük eylemi" Berlin'de 15-20 Mart tarihlerinde gerçekleştirildi.

SOYKIRIMIN BAŞSORUMLULARINDAN TALAT'IN ANILMASI...

Talat'ın açıktan savunulması ve anılması esas olarak onun cesedinden geriye kalan parçaların Türkiye'ye taşınıp İstanbul'da "Hürriyet Şehitliği"nde gömülmesiyle resmileştirildi... Talat'ı Berlin'de, öldürüldüğü yerde anmak ise esas olarak Alman Parlamentosu'nun soykırımı tanıma üzerine yürüttüğü tartışmalar ve alınan kararı protesto etme sürecinde gündeme geldi. Bunu sadece İP yapmadı, Berlin'deki Türkçü kimi kesimler de yaptı. Bu kesimler, bu sene de Talat'ı anmak istiyorlardı. Başta "Talat Paşa Harekâtı"na sevinmişlerdi. Etkinliklerin –miting ve yürüyüş– örgütleyicileri olarak resmi dairelere başvurmuş ve izin almışlardı. Sonuçta "Talat Paşa Harekâtı" ile yollarını ayırdılar. Talat'ı anmaktan vazgeçtikleri için değil tabii ki. İP ve "Atatürkçü Düşünce Derneği"nin yaklaşımlarıyla birleşemediklerinden. TC Dışişleri Bakanı'nın diplomatlara "bu etkinliklere katılmayın" talimatına uygun davrandıkları da ortaya atılan iddialardan biri.

"Berlin Talat Paşa Harekâtı Yürütme Kurulu"nda CHP milletvekili Ensar Öğüt,

ANAP milletvekili İbrahim Özdoğan, DYP Genelbaşkan Yardımcısı Nüzhet Kandemir, Ulusal Kanal Yönetim Kurulu Başkanı Ferit İlsever, Türk-İş Genel Başkanı Salih Kılıç gibileri yer aldı. "Büyük Proje 2006 Avrupa Temsilcisi" ise İP Genelbaşkan Yardımcısı M. Bedri Gültekin'dir.

15 Mart'ta Talat İstanbul'da, Doğu Perinçek'in başını çektiği bir etkinlikle, Berlin'de ise Talat'ın vurulduğu yerde anıldı. Berlin'de 18 Mart'ta Alman polisinin verilerine göre 1.300 (Hürriyet, 19 Mart), İP'in verilerine göre ise 10 bin civarında bir kitlenin katılımıyla miting ve yürüyüş gerçekleştirildi. "Talat Paşa Kurultayı" adıyla bir de toplantı yapıldı. 18 Mart akşamı başlayan toplantı 19 Mart akşamı bitirildi. Sonuç bildirisi yayınlandı. Miting, yürüyüş ve kurultayda savunulanlar *"Ermeni soykırımı uluslararası bir yalandır, tarihsel bir yalandır, biz vatanımızı savunduk"* temel düşüncesiyle, Alman Parlamentosu'nun 16 Haziran 2005 tarihinde soykırımla ilgili kabul ettiği karar tasarısının geri alınması ve soykırımın ders kitaplarına konmaması taleplerinin savunulması eksenindeydi. Bu bağlamda içerikte yeni bir şey yoktu. Öne çıkan esas şey Talat'ın savunulmasıydı. "Berlin Marşı"nın bestelenmesi ile Talat hakkında şiir yazılması da "Berlin çıkarması"nın parçalarıydı... Sözkonusu miting, "Türklerin Alman devletine ilk başkaldırısı" olarak değerlendirilirken, Berlin polisinin etkinlikleri yasaklama girişimine atfen *"Talat Paşa Harekatı, Düveli Muazzama ile boğuşarak başarıya ulaştı."* tespiti yapılıyordu. Almanya'da "Türkiye düşmanlığını dize getir"mişlerdi... İP'ten tanıdığımız palavraların bir parçası olarak değerlendirilecek bu tespite, ***"Türklerin coğrafyasında soykırım olmaz, ırkçılık olmaz. Irkından dolayı Ermeni'yi aşağılamak, hakaret olmaz."*** yalanları da ekleniyordu. Tabii ki bu yalanlarından dolayı onların utanmalarını beklemiyoruz... Sadece "Türklerin coğrafyası" dedikleri coğrafyada Batı Ermenistan, Kuzey Kürdistan gibi Ermenistan ve Kürdistan ülkelerinin parçalarının varlığına ve "Ermeni tohumu" tanımının Türkler ve evet Kürtler tarafından da kullanılan bir küfür, hakaret olduğuna dikkat çekmek istiyoruz.

Almanya'ya bu eylem için Türkiye'den gidenler –300 civarında kişi– 20 Mart'ta geri döndüler. Almanya'dan zaferle dönmüş gibi karşılandılar... ***"Vatan ve millet fedailerini havalanında karşılıyoruz"*** diye başlık attılar ve kışkırtabildikleri Türkçüleri İstanbul ve Ankara'da havaalanında buluşmaya çağırdılar. 18 Mart'taki yürüyüşe ve yapılan "Kurultay"a Türkiye'den katılanlar başta Denktaş ve Perinçek olmak üzere Vural Savaş, Prof. Dr. Kemal Alemdaroğlu, Prof. Dr. Zekeriya Beyaz gibi tanınmış isimler, asker ve bürokrat eskileri, CHP'den MHP'ye kadar birçok değişik partinin temsilcileri, eski milletvekilleri ve Prof. Dr. ya da Doç. etiketlilerdi. Hepsi de Talat'a sahip çıkıyordu.

Biz bunların Talat'a sahip çıkmasını kendilerine yakışır bir tavır olarak değerlendiriyoruz. Kimi "sadık kemalistlerin" Talat ile Atatürk'ün benzetilerek birbirinin tamamlayıcısı olarak savunulmasına karşı yükselttiği sesler, İP'in ve aynı kulvarda hareket edenlerin çelişkilerine dikkat çekse

de, soykırımcı zihniyetin savunuculuğu, bunların Talat ile Atatürk'ü önderleri olarak savunmasını mümkün kılmaktadır.

Talat ve yandaşlarının emperyalist güçlerle, somutta da Almanya ile işbirliği yapması, müttefik olarak birlikte savaşması ile, 1919'dan itibaren Atatürk ve yandaşlarının güdük antiemperyalist bir "kurtuluş savaşı" vermeleri arasındaki farklılıklar, aslında Kemalistlerin İttihat ve Terakki'ye, Talat ve Enverlere sahip çıkmamasının temelini oluşturuyor. Fakat Turancılık, Kızılelmacılık bu farkı yokmuş gibi gösterebilmektedir. Bu bağlamda İP veya aynı kulvarda gidenlerin geçmişte savundukları ile bugün savundukları arasındaki farklılıkları ortaya koyarken, Turancılık, Kızılelmacılık ya da Ermenilere yönelik soykırıma yaklaşım bağlamında Talat ve Enverler ile Atatürk'ün uzlaşmaz kesimler olmadığını bilince çıkarmak önemlidir. Bu konularda aslında birliktelikleri ağır basmaktadır. Atatürk'ün 1919 sonrasındaki süreçte İttihat ve Terakki, Talat ve Enverler ya da Ermeniler hakkında söyledikleri de esas olarak iktidar mücadelesinin bir gereksinimi olarak kavranmalıdır. Kısacası devrimcilerin, komünistlerin soykırımın açık başsorumlularının anılmasına karşı çıkması, onları Kemal'i savunma konumuna düşürmemelidir. Al birini vur ötekine! Bunlar halkların kurtuluşunun düşmanlarıdır. Ezilenlerin düşmanlarıdır. Türkçü, ırkçı, şoven ve faşist kesimlerdir. Bunların soykırımcı zihniyete sahip olmaları ve bugün de soykırımcıları savunmaları, onların niteliğine uygundur. Bunlara karşı mücadele, "Nasıl olur da Talat'ı savunursunuz?" vb. biçimde olamaz. Hayır! Bunlara karşı mücadele açıkça karşı cepheden, onların karşıdevrimciliklerinin bilinçlere çıkarılmasıyla, yeni katliamlara, soykırımlara izin vermemek için de, bunların tarihin çöplüğüne atılması amacıyla yürütülmek zorundadır.

***

Bu soykırımcı zihniyet sahiplerinin "yurtdışındaki 5 milyon Türk"ü kendi amaçları için ayağa kaldıracak bir güç olarak görmesi de, onların ırkçılığının bir ürünüdür. Onlar için "Türk" olmak, ancak ve ancak Türkçü olmakla olur, ya da her Türk onlar gibi Türkçüdür. Onlar, eski ulaştırma bakanı Enis Öksüz şahsında ***"Talat Paşa Hareketi'na adam olan katılır"*** tespiti yaparak kendilerine katılmayanları "adam" olmaktan da çıkarabiliyorlar... Türk'ten, Türkçüden başka insan tanımayanlara yakışır!

"Büyük Proje 2006"nın sahipleri "ilk büyük eylem"inde "beş milyon Türk'ü" ayağa kaldıramadı... O kadar gürültüye rağmen sonuçta 1000'in biraz üzerinde bir katılım gerçekleşti. Bu, kuşkusuz ki bir yanıyla yurtdışındaki Türklerin büyük bölümünün bunların şoven, ırkçı, faşist propagandalarına uymadıklarını göstermektedir ve bu da iyidir. Bu çoğunluk ama esasta sessiz, "banane"ci kesim. Soykırımcıların savunulduğu etkinliklere ve soykırımcı zihniyete karşı mücadele yok denecek düzeydedir. Demokratların, devrimcilerin, komünistlerin, ya da kimi demokrat kitle kuruluşlarının kamuoyunu etkileme, soykırımcı zihniyet sahiplerinin alanlarını sınırlama, onları teşhir etme vb. yönlü çabaları ne yazık ki bu sefer de cılız kaldı.

"Soykırım Karşıtları Derneği (Frankfurt)" tarafından Şubat ayı ortalarında yapılan "Soykırımcı provokasyonu engelle!" çağrısı, Almanya'daki kimi "Kürt dernekleri"nin ortak açıklaması ve kimi tek tek protesto açıklamalarının yapılması olumluydu ama bunlar soykırımcı zihniyete karşı, Türk şovenizmine karşı mücadelenin zayıf kalması olgusunu değiştiremedi. Legal olarak varlığını sürdüren kimi demokratik kuruluşlar, federasyonlar esas olarak kitlelerini harekete geçirecek bir tavır takınmadılar. Bu da esas olarak Ermenilere yönelik gerçekleştirilen soykırım olgusunu önemsemeyen bir yaklaşımın varlığını sürdürdüğünü göstermektedir.

"EŞEK"Tİ, "YAŞLI EŞEK" OLDU!

İbrahim Kaypakkaya yoldaş Şafak Revizyonizmi'ne karşı mücadelede, onların eleştirilere karşı cevaben *"Bunların ithamı beş yaşındaki bir çocuğa neden onbeş yaşındaki bir çocuk gibi düşünmüyorsun... ithamı ile özünde birdir"* biçimindeki yanıta karşı tavır takınırken; *"Beş yaşındaki bir çocuk, normal gelişme seyri içinde, onbeş yaşında bir genç haline gelir. Bu son derece tabii bir şeydir. Ama beş yaşındaki bir eşek, hiç bir zaman ve hiç bir yerde onbeş yaşındaki bir genç haline gelmez. Bunun gibi, revizyonizm* ***büyüyerek*** *'Marksizm-Leninizm' haline gelmez." (İK, Seçme Yazılar, sayfa 436, Ocak Yayınları)* tespitini yapar ve sonuçta şunu söyler:

"Yani siz 'eşekliği' reddetmedikçe, 'eşeklik'le mücadele etmedikçe, ne kadar büyürseniz büyüyün, 'adam' olamazsınız. Sadece daha yaşlı bir 'eşek' olursunuz, o kadar!" (sayfa 437)

Basit ama doğal ve doğru bu tespitlerin muhataplarından biri de Doğu Perinçek idi. Şafak Revizyonizmi'nin baş temsilcilerindendi o zamanlar. Yaşam ve somut gelişmeler İbrahim yoldaşın bu tespitlerini hep güncel kılıyor. Eğer "eşek" ve "yaşlı eşek" tanımlarını siyasi tanımlara tercüme edersek, Perinçek ve şürekası revizyonistti, sosyalfaşist oldu. Kemalizmin, Türkçülüğün, Türk şovenizminin en keskin savunucularındandır bunlar. Devrimcileri devlete ispiyon etmekten, Kızılelmacılığa, MHP gibi, ülkücüler gibi açık faşist parti ve yan kuruluşlarıyla kolkola, yanyana, birlikte çalışmalar yürütmeye yol almışlardır. General eskileri, emekli bürokratların, hatta MHP'ye kızgın kimi faşistlerin çekim alanı olmuşlardır. Dünün Şafak revizyonistleri, yandaşları MHP'lilerle, ülkücülerle kolkola... bugünün Ermenilerle, Kürtlerle ya da Rumlarla ilgili toplantıların başprotestocuları, halklar arasında düşmanlığın kışkırtılmasının önde gelenleri olmuşlardır. Tüm bunlar da revizyonizmin "büyüyerek" vardığı sonuçlardır. "Eşek" büyüyerek "daha yaşlı eşek" olmuştur!

İP, 15 Mart'ta Talat'ı mezarı başında andı. Doğu Perinçek "şehit"leri Talat ile ilgili bir konuşma yaptı... Doğu: *"Talat Paşa'ların savaştığı emperyalistler ve yıktığı Abdülhamit'ler dünden bugüne hep karşımızdadırlar. Mevziler hep aynı mevzi. Talat Paşa mevzisini dört boyutta özetleyebiliriz."* diyerek Talat'ın mevzisini dört ara başlık altında anlatmaya çalıştı. Bu ara başlıklar şöyledir: *"Bir: Öncü parti modeli". "İki: Devrim mirası". "Üç: Dünya tarihini etkileyen vatan savunması". "Dört: Devrimci önderin erdemleri". (Doğu'nun*

konuşması için bkz. www.buyukproje2006.org)

İttihat ve Terakki Doğu için "öncü parti modeli" olmakla kalmıyor, *"Türkiye'nin bütün devrimci partilerine örnek olmuştur"* diye de gösteriliyor. 1908 Genç Türk Devrimi bağlamında ise şu tespit de yapılıyor: *"Türk Devrimi'nin halkçılık, devletçilik ve laiklikten kapitülasyonların kaldırılmasına kadar bütün programı, 150 yıllık devrimci mücadele sürecinde yaratıldı. Kemalist Devrim, Namık Kemal'ler ve Talat Paşa'lardan gelen bu program ve mücadele mirasıyla gerçekleştirildi."*

"Devrim mirası"nı böyle açıklayan Doğu üçüncü başlık altında tarihi çarpıtmakta daha da ileriye gitmekte ve "Kurtuluş Savaşı"nı 1914 yılından başlatmaktadır. Tavrı şöyledir: *"Çanakkale Savaşı'ndan, Doğu Cephesi'nden, Suriye ve Filistin cephelerinden hala gururla söz ediyoruz. Türkiye'nin Kurtuluş Savaşı, 1914 yılında başlamıştır. Türkiye'nin Cihan Savaşı'na Almanya'nın yanında katılması, bir macera değil, fakat zorunluluktu. Çünkü savaş, Osmanlı topraklarını paylaşma nedeniyle çıkmıştı."*

Tarih çarpıtıcılığı ile palavraların içiçe geçtiği değerlendirmelerini sık sık okuyoruz Doğu'nun, ama her seferinde büyük ilerlemeler kaydettiğini görerek şaşmamak mümkün değil doğrusu...

Birinci Dünya Savaşı neden çıkmıştır? Doğu "Osmanlı topraklarını paylaşma nedeniyle" diye yanıtlıyor. Yani savaşın nedeni dünyanın yeniden paylaşımı değil, "Osmanlı topraklarının" paylaşımı oluyor. "Türkiye'nin Kurtuluş Savaşı" da 1914'te başlamış... Şimdiye kadar resmi ideolojinin savunucuları tarafından da "Kurtuluş Savaşı" 1919'dan itibaren Sevr Anlaşması'na karşı gelişen ve Lozan Anlaşmasına kadar süren dönemdeki savaş ve mücadeleyle sınırlıyorlardı. Gerçekten de güdük antiemperyalist içerikteki "Kurtuluş Savaşı" Sevr Anlaşması'nın Lozan ile geçersiz kılınmasının savaşıydı sonuçta.

Peki Osmanlı'yı Sevr Anlaşması'na götüren neydi? Savaşta yenilmesi değil miydi? Savaşta ise Osmanlı devleti, Talat ve Enverleriyle Alman emperyalizminin müttefiği değil miydi? Alman ordusunun kimi generalleri, subayları Osmanlı ordusunun komutasını elinde tutmuyor muydu? Doğu'nun Birinci Dünya Savaşı döneminde "hâlâ gururla sözünü" ettiği Çanakkale (Boğazlar) ya da Doğu cephelerinde komuta önemli ölçüde Alman askerlerinde değil miydi? Osmanlının içinde bulunduğu bu ittifak da dünyanın paylaşımı için savaşan yayılmacı, emperyalist bir ittifak değil miydi? Bütün bu sorulara evet diye cevap verebilirsiniz. *"Savaşa katılmanın kaçınılmaz olduğunu, Atatürk de, hep vurgulamıştır"* diyerek "Kurtuluş Savaşı"nın1914'te başladığını ispatlamaya çalışmaktadır Doğu efendi ama çabası boşuna... "Gururla sözünü ettiği" cephelerden Osmanlının yenilgiyle çıktığını teslim etmek zorunda kalıyor ve savaşı bu sefer de aşamalara ayırıyor: *"Gerçi savaşın ilk aşamasından yenilgiyle çıktık. Ancak teslim olmadık. Talat Paşa'lardı ve onların örgütüydü teslim olmayan. Mustafa Kemal de o tarihsel birikimin içinde yetişmişti ve o birikimi yeniden örgütledi. Türkiye'nin Cihan Savaşı'ndaki direnişi, yalnız bağımsızlık ve cumhuriyetin yolunu açmakla kalmadı, dünya tarihini de etkiledi. Çanakkale Savaşı olmasaydı, Çarlık devrilmez ve Sovyet Devrimi de olmazdı."*

Tarih çarpıtıcılığına ne büyük bir katkı değil mi? Türk "direnişi", Çanakkale savaşı... Çarlığın devrilmesini, Sovyet Devrimi'nin gerçekleşmesini sağlıyor da, "Türkiye hâlâ emperyalizmin pençesinde"... Doğu, gerçekten de sahtekârlıkta, yalanda, palavrada... tarih çarpıtıcılığında sınır tanımıyor ve bu konularda dünyanın en büyük ödüllerini hak ediyor! Dördüncü ara başlıkta söyledikleri aynen şöyledir:

"Talat Paşa'nın devrimci önder kişiliği, kuşkusuz mutluluk ölçülerine ve hayat tarzına da yansımıştı, savaş koşullarında milletiyle birlikte arpa ekmeği yiyen, sade yaşayan, mal mülk sahibi olmayı düşünmeyen, birikimli, erdemli ve dengeli bir insandı. Şehit edildiği zaman, cebinden 10 Mark çıkmıştı. Gerçek anlamda öncüler teşkilatı önderiydi. Talat Paşa'nın mal beyanı, devrimci birikimi ve gönül zenginliği olarak özetlenebilir. Talat Paşa, büyük bir ahlak ve fedakarlık örneğidir."

Varsayalım ki Talat tüm bu sayılan özelliklere sahipti. Bu özellikler bir insanı devrimci kılmaz. Örneğin dindar insanlar da mal-mülk sahibi olmadan "sade" yaşayabilir, "arpa ekmeği" yiyebilir ve kendini mutlu hissedebilir. Bunlar da "birikimli", "dengeli" olabilirler. Cebinden "beş para"nın da çıkmadığı insanlar olabilirler vb. vs.

Doğu demagojide de sınır tanımıyor. Örneğin "ahlak" veya "fedakarlık" meseleleri, ya da "erdemli" olma meselesi, hangi sınıfın bakış açısıyla soruna yaklaşılırsa, ona göre açıklanabilecek, içeriği farklı farklı doldurulabilecek meselelerdir. Kimin "ahlakına" göre "ahlaklı"? Kim ve ne için "fedâkarlık"? Ya da hangi anlayışa göre, kime göre "erdemlilik? Faziletlik?" Kitlenin geri bilincinde etki yapabilecek ve herkesin kendi bakış açısıyla kullanabileceği kavramlar, tanımlar kullanarak Doğu, Talat'ın propagandasını yapmaktadır.

Talat'ın hangi yeteneklere sahip olduğu tartışması yürütülürken, bunların Ermenilere yönelik gerçekleştirilen soykırımla ilgisinin ne olduğu sorusu gölgede kalmaktadır. Oysa Talat bağlamındaki tartışmada esas cevap verilmesi gereken soru, Talat'ın soykırımda yönetici, önder olup olmadığıdır. Doğu başta olmak üzere "Talat Paşa Harekatı" katılımcılarının üzerinde birleştiği temel nokta da Ermenilere yönelik soykırımın olmadığı, Talat'ın da soykırımcı olmadığıdır. Talat'a atfedilen bu "meziyetler" de, "böyle bir önderin soykırımcı olması mümkün değil" düşüncesinin yaygınlaştırılması amacıyla kullanılmaktadır.

Doğu'nun "Kurtuluş Savaşı"nı 1914'ten itibaren başlatmasının perde arkasında, Ermenilere yönelik soykırımın esasta 1915-1918 yıllarında gerçekleşmiş olduğu olgusunu, "Biz kurtuluş savaşı verdik" teranesiyle reddetme yaklaşımı vardır. Bu yaklaşım, Türkiye'de kimi liberal burjuva siyaset temsilcilerinin soykırımın adını vermeden Osmanlı tarafından gerçekleştiğini, bunun modern TC ile ilişkisi olmadığını savunan yaklaşıma karşı da geliştirilmeye çalışılan bir yaklaşımdır. Bu yaklaşım, aynı zamanda, soykırımın dönüm noktası olarak ele alınan "tehcir" kararının da "meşru ve haklı" bir karar olduğunu; bunun savaş koşullarında "gerekli ve kaçınılmaz" olduğunu savunan bir yaklaşımdır. Doğu, soykı-

rımcı zihniyetin tutarlı bir savunusunu yapmaya kalkışıyor. Yakışıyor da!

Berlin'deki miting ve yürüyüşte yaptığı konuşmada ise Doğu bu yaklaşımını farklı tespitlerle sürdürdü. Konuşmasında *"91 yıl sonra bugün yine Çanakkale mevzisindeyiz. Yine vatan savunmasındayız. Berlin de bir Çanakkale siperidir. Vatan savunması hatlarını ileri mevzilerden kuruyoruz."* dedikten sonra "Çanakkale siperinin kırmızı çizgileri"ni şöyle açıkladı: *"Bütün dünya bilmelidir: Büyük Devrimci Atatürk önderliğinde kurduğumuz Devrimci Cumhuriyet'in temellerine dokunulamaz. Bizi hiç kimse Türk-Kürt diye birbirinden ayıramaz; Sünni-Alevi diye bölemez! Hiç kimse bizim Ordumuzu Kuzey Kıbrıs'tan çıkartamaz! İstanbul'u hiç kimse yeni bir Vatikan yapamaz! Bize hiç kimse, 'Ermeni soykırım' denen yalanı kabul ettiremez!"*

Bu "kırmızı çizgileri" *"Ermeni soykırımı, uluslararası bir yalandır. Tarihsel bir yalandır. Biz vatanımızı savunduk. Türk Alman dostluğunu, yalanlar üzerine kuramayız."* düşünceleriyle tamamlıyordu, yalanda, sahtekârlıkta sınır tanımayan Doğu. Doğu konuştuğunda antiABD'cilik adına sahte antiemperyalistlik de olmazsa olmazdır. Alman devletine "Dost Almanya" diye hitap eden Doğu "üç dünya teorisi"nin savunuculuğunu yapmaya devam ettiğini gösteriyor. ABD'ye karşı Alman emperyalizmi ile dostluk arıyor... Soykırımın üzerini örtmek için birleşmeleri mümkündür tabii ki. Ne de olsa ortaktılar! Doğu, *"'Ermeni katliamı' uydurması, ABD'nin 'Genişletilmiş Ortadoğu ve Kuzey Afrika Projesi' kapsamındaki bir alettir."* tespitini yapmakta ve Almanya'ya ABD'nin bu projesine alet olmama çağrısında bulunmaktadır. Federal Meclis'ten ise *"ABD'nin Tek Kutuplu Dünya stratejisine hizmet eden 'Ermeni Kırımı' kararını kaldırınız!"* talebinde bulunmaktadır.

Sonuçta "Hepimiz bir Talat Paşa'yız" diyerek *"Berlin'in bir caddesinde bir Talat Paşa vurulmuştu. Şimdi onun vurulduğu yerde binlerce Talat Paşa toplanmıştır."* tespitini yapmaktadır. Doğu Talat'ı övmeye çalışırken, Talat'ı anmakta olanların gerçekte soykırımcı zihniyetin sürdürücüleri olduğunu, Talat gibi soykırımcıların mirasını devraldıklarını; "gerektiğinde vatanı yine savunuruz" ifadeleriyle gerçekte yeni katliamlar, soykırımlar gerçekleştirebilecek yaklaşıma sahip olduklarını teslim etmektedir. Bu durumda Doğu için "eşek idi daha yaşlı eşek" oldu tanımının aslında gerçek eşeklere haksızlık olduğunu da tespit etmek gerekiyor.

TKP'DEN DOĞU'YA KATKI...

Evet adı TKP. Yani Türkiye Komünist Partisi. Bu partinin Mustafa Suphi'lerin TKP'si ile adından başka hiç bir alakası yok. Komünist diye de bir yayın organı var. Konumuz "Talat Paşa" ve Ermenilere yönelik gerçekleştirilen soykırım olunca, kimler ne söyledi diye internet denen aracı kullandık... 7 Nisan 2006 tarihli, TKP'nin yayın organı Komünist sayı 260'ta, "Komünistin tavrı: Haber-Yorum-Değerlendirme" bölümünde **"Günümüz koşullarında Talat Paşa'yı anlamak"** başlıklı ve Tevfik Çavdar imzalı bir yazı yayınlandı. Yazının girişinde ve italik olarak şunlar söylenmektedir:

"Talat Paşa'yı nasıl bilirsiniz? Bu sorunun en net cevabı Talat Paşa'da kim ne görmek istiyorsa onu gördüğüdür. ***Acı olansa, Talat Paşa'nın gündeme Ermeni tehciri üzerinden gelmesi*** *ve faşist akılsızlığın/saldırganlığın propaganda aracı haline dönüştürülmesidir. Talat Paşa ya da tehcir bunca yıl sonra niye bu kadar gündeme gelmektedir? Yanıt emperyalizmin politikalarında aranmalıdır." (abç) (www.tkp.org.tr)*

Tevfik Çavdar şahsında Talat'ın "gündeme Ermeni tehciri üzerinden" gelmesine hayıflanan TKP'nin Talat'ta neyi görmek istediğini merak etmemek zor... Bu hayıflanmaya bir de soykırım yerine tehcir tanımının kullanılması TKP'nin neyi savunduğunu öğrenme merakını daha da yükseltti, yazıyı sonuna kadar okuduk... Gördüğümüz, takınılan tavrın demokratlıkla, devrimcilikle hiç bir alakasının olmadığıdır. Komünist bir tavır takınmalarını zaten beklemiyorduk.

Yazıda, Talat'ın hangi özelliklere, yeteneklere ya da Doğu Perinçek'in deyimiyle "erdemlere" sahip olduğu anlatılmaya çalışılmaktadır. Talat'ı nasıl değerlendirdiğinden çok, TKP'nin soykırım konusundaki tavrı bizi ilgilendirmektedir. Vurgulanması gereken temel düşünce TKP'nin –yayın organının– Ermenilere yönelik gerçekleştirilen soykırım gerçeğini inkar ve red ettiğidir. TKP de "tehcir"in savaş koşulları nedeniyle alınan gerekli bir önlem, karar olduğunu savunmaktadır. Takınılan tavır şöyledir:

"Talat Bey'i suçlayanlar tek olay olarak Ermeni tehcirini gündeme getirirler. Tehcir, Ermeni çetelerinin doğudaki (Rus) cephenin arkasında, sürekli olarak askerimizi taciz etmesi, Çarlık ordularına açık bir biçimde yardım etmesi nedeniyle alınmış bir karardır. (...) İddia edilen ölümler, bu tehcir sırasında, göçen kafilelere saldıran Türk ve Kürt çeteleri tarafından meydana gelmiş. Ayrıca ağır yolculuk koşulları telefatın artmasına neden olmuştur. Tehcir kararı Talat Paşa'nın dahiliye nazırlığı sırasında alınmıştır. (...) Tehcir nedeniyle kırılan Ermeniler bilinçli bir soykırım isteğiyle kırılmamışlardır. Savaş gereği alınan bir tedbirdir bu." (Komünist, sayı 260)

Bütün yaklaşım resmi ideolojinin kimi savunucuları tarafından da savunulan temel düşüncelerle uyumludur. TKP bu konuda açıkça Türk şovenisti yaklaşımın savunuculuğunu yapmaktadır. Zorla, baskıyla "hiçe" sürülenler, göçertilenler sözkonusu değil TKP yazarı için. O, "göçen kafileler"den bahsediyor. Bu tavır kimi resmi ideoloji savunucuları tarafından bile savunulmayan bir tavırdır. Bırakın komünist adını kullananları bir kenara, gerçek demokratların bile böylesi bir tavırdan utanması gerekirdi... TKP'nin Türk milliyetçiliğini savunmada her geçen gün ilerlediği bilindiğinde bu tavrı takınmasının da doğal bir sonuç olduğunu görmek gerekiyor.

Talat kimdir? sorusuna: *"Bir kere Osmanlı İmparatorluğu'nda sıradan bir vatandaş, posta memurluğundan nazırlığa, sonradan Sadrazamlığa yükselen mütevazılığı ile ün salmış bir devlet adamıdır."* cevabı verilmektedir. Sıradan vatandaş, mütevazılık ve ün salmak... ne büyük meziyetler değil mi? TKP, ya da Çavdar ikinci bir İP ya da Doğu olmaya çabalıyor galiba? Talat'ın örgütçülüğü de öne çıkarılıyor.

"Talat Paşa'nın (uzun yıllardır gözden bilinçli bir şekilde kaçırılan) özelliği örgütçülüğü-

dür. (...) Daha sonraları, en kötü zamanlarda bile Talat Bey kurduğu örgütle başarılı sonuçları elde edebilmiştir. Babıâli baskını, Sadrazam Mahmut Şevket Paşa'nın öldürülmesinden sonra muhalif odakların etkisizleştirilmesi bu ustalığın sonuçlarıdır. Talat Bey'in başka niteliği de iktidar için iletişim kanallarının denetiminin ne derece önemli olduğunu göstermesidir."

Doğrusunu isterseniz bu satırları adı "komünist" olan bir dergide okumak utandırıyor ve daha çok da kızdırıyor insanı... Kendisine komünist adını veren bir dergi ve örgüt Talat'ın örgütçü olma yeteneğini onu savunmak için vurgulamaktadır. İşçi sınıfının düşmanı kapitalistlerin yüzyıllarca deneyimi, onların işçilere, emekçilere, ezilen halklara karşı örgütleme yetenekleri, onları düşman sınıf olmaktan çıkarmadığı gibi, Talat'ın yeteneği de onun soykırımcı olduğu gerçeğini ortadan kaldırmamaktadır. Onun işçilere, emekçilere düşman biri olduğu gerçeğini ortadan kaldırmamaktadır. Tersine, eğer gerçekten Talat böylesi bir örgütçü ise, o bu yeteneğini Ermenileri kırımdan geçirmek için kullanmıştır. Gerçekte olan da budur! Talat "iletişim kanallarını" da ustaca kullanmış, katletme emirlerinin belgelerini geriye neredeyse hiç bırakmamıştır...

Kendisine komünist yaftasını takan TKP gibileri insanların sınıfsal niteliklerini, yaptığı işleri, ya da daha doğrusu yapabilecekleri işleri onların sahip oldukları yeteneklere göre belirlemeye çalışmaktadır. Türk şovenizminin bataklığına batanlar idealizme de sonuna kadar batıyor... Çavdar şahsında TKP Talat'a övgülerini saymakla bitiremiyor, *"Talat Paşa, Sovyet devrimi'ni sevinçle karşılamış, Brest-Litovsk Barış Antlaşması'yla doğu sınırlarımızı 1878 öncesine getirmiş; Kars, Ardahan ve Ağrı yeniden sınırlarımız içerisinde kalmıştır."* tespitiyle bu övgüleri sürdürüyor. Yazının sonunda da TKP'nin Talat'ta görmek istediği şey geliyor:

"Görüldüğü gibi Talat Paşa o günün koşulları içerisinde olumlu yönleriyle öne çıkmış, adı hiçbir yolsuzluğa karışmayan, en üst makamlarda iken bile parasızlık çeken, mütevazı bir devlet adamı olarak siyasi tarihimizde yerini almıştır."

Evet, bu değerlendirme Doğu Perinçek'in "sol" adına konuşanlar arasında yalnız olmadığını gösteriyor. Talat'ın Sovyet Devrimi'ni "sevinçle karşıladığı" tespiti onun sovyet yanlısı olduğunu ima etmek için anlatılmaktadır. Evet, Talat Sovyet Devrimi için sevinmiş olabilir. Çünkü Sovyet Devrimi Çarlık ordusunun Osmanlı ile savaşına son vermiş ve Rus ordusu Osmanlı topraklarından çekilmiştir. Savaş cephelerinden birinin azalması Talat'ın da işine gelmektedir. Çavdar şahsında TKP'nin ama bakış açısı, ufku Türk milliyetçiliğiyle körleşmiştir. Kars, Ardahan ve Ağrı'nın Osmanlı sınırlarına dahledilmesinden övgü ile bahsedilmesi, milliyetçilikten de öte işgalciliğin, sömürgeciliğin kutsanmasıdır.

Komünistlik adına ortaya çıkan böylelerine "KOMÜNİZM ADINA KONUŞMAYIN!" demek her sınıf bilinçli işçinin görevidir, hakkıdır.

Devrim için mücadele, halkların kardeşliğini sağlamak için mücadele böylelerine karşı da yürütülmek zorundadır.

30 Nisan 2006 ■

Sol içi şiddet sürüyor!

"İLKESEL RED" VE ÖZELEŞTİRİ OLMADAN İLERİ ADIM ATILABİLİR Mİ?

Halklar ve Özgürlükler Cephesi ile Yurtsever Gençlik arasında 2005 Ocak ayından bu yana (kimi zaman yatışır gibi olsa da) "sol içi şiddet" başlığı altında almak zorunda kaldığımız sorunlar devam ediyor.

Ancak yaşanan son sol-içi şiddet olayları onlarla da sınırlı değil.

"Devrimci ve demokratik yapılar arasında şiddete karşı çözüm" için çeşitli devrimci-demokratik yapılanmalar biraraya gelip platform çalışmaları yürütürken, buna paralel olarak da "sol-içi şiddet"in yeni örnekleri yaşanıyordu. Örneğin, ESP kendi içinden ayrılan bir gruba karşı şiddet uyguluyor ve "hain"lik, "ajan"lık suçlamalarıyla bu saldırılarını haklı çıkarmaya çalışıyordu.

HÖC'ün 10 Mayıs 2006 tarihli açıklamasında belirtildiği gibi saldırı ve şiddet olayları hala sürüyor ve ne yazık ki, Kuzey Kürdistan-Türkiye sol'unda bunun önünü alacak olan şeyden, sol içi şiddeti ilkesel olarak reddeden gerçek tutarlı tavrın yerleşmesinden hâlâ çok uzağız.

Bolşevikler olarak Kasım 1981'den bu yana yaptığımız sol içi şiddetin ilkesel olarak reddedilmesi ve örgütlerin kendi geçmişinin özeleştirisini vererek bu pratikten köklü kopuşu gerçekleştirmesi çağrısı, bütün çabalarımıza rağmen hâlâ kabul görmüyor. (Çağrı için bkz. BD sayı 9, s. 28)

HÖC ve Kürt milliyetçi hareketinin çeşitli grup ve unsurları arasında yaşanan şiddet olaylarının ertesinde geliştirilen platform çalışmaları bunu bir kere daha göstermiştir. Yaşanan şiddet olaylarını mahkum ve reddeden ve bunları engellemek ve sözümona sol içindeki şiddete karşı uzun süreli, kalıcı bir mücadele yürütmek için biraraya gelen grup ve örgütlerin çoğu kendilerini

aşıp tam da bu iki noktada adım atmayı beceremiştir. Bunlardan birincisi, sol içi şiddetin ilkesel reddidir ve ikincisi de geçmişin özeleştirisidir.

Son olarak elimize geçen Halklar ve Özgürlükler Cephesinin 10 Mayıs 06 açıklamasında son dönemde gerçekleşen saldırıların dökümü yapılıyor ve "Kürt milliyetçi hareketinin bu saldırılarına karşı" çıkılması talebi ileri sürülüyor.

Bu konuda bizim tavrımız açıktır: Biz kimden gelirse gelsin ve hangi gerekçeyle olursa olsun, sol-içinde yaşanan sorunların şiddete başvurularak "çözülmeye" çalışılmasına ilkesel olarak karşıyız. Biz sorunların çözümünde seçilecek yolun ideolojik-siyasi mücadele olduğunu savunuyoruz. Bu tavrımıza uygun olarak da yaşanan saldırıları kınıyor, bunların karşısında olduğumuzu açıklıyoruz.

Bu noktada bizim teorimiz ile pratiğimiz uyum içerisindedir. Ancak, biz tek başına bizim tavırlarımızın sol-içi şiddet olaylarının üstesinden gelmeye yetmeyeceğinin de bilincindeyiz. Bu nedenle her vesilede yeniden ve yeniden tavrımızı ortaya koyuyor, sol içinde şiddeti red ve mahkum eden yeni bir geleneğin oluşturulması için yılmadan mücadele ediyoruz.

Son olarak oluşturulan "Devrimci ve Demokratik Yapılar Arası Diyalog ve Çözüm Platformu" da ne yazık ki, bu yönde gerçekten ileriye doğru, kalıcı adım atma çabalarına olumlu yanıt verememiştir. Bunu tespit ediyor ve bu yöndeki ideolojik-siyasi mücadelemizi sürdüreceğimizi açıklıyoruz.

HÖC'ün şimdi yapmış olduğu açıklamasında (10 Mayıs açıklaması) şu çağrı da yeralmaktadır:

"Bütün sola çağrımızdır; sol içi şiddet konusunda geçmiş, bugün her yönüyle tartışılmalıdır. Konferans, Kurultay veya başka bir biçimde, solun "sol içi şiddet" tarihi tüm boyutlarıyla ortaya serilmelidir. Bu sorunu tartışmaktan kaçmanın sonu yoktur. Bu kaçış, sadece işte şimdi yaşadığımız gibi, sol içi şiddetin yeni örneklerine açık kapı b ırakmaktadır. Sol bu sorunun ve bu konuda kendi tarihinin üzerine korkmadan gidebilmelidir." (HÖC'den Saldırılara İlişkin Açıklama, 10 Mayıs 2006, İst. indymedia'dan indirdik.)

Sol'un bu konuda kendi tarihini sorgulama çağrısı doğru bir çağrıdır. Bizim yıllardan beri –tam olarak tarih verelim: Kasım 1981'den beri– yaptığımız çağrıdır. HÖC eğer bu konuda gerçekten samimiyse ve bu çağrısına uygun bir pratik geliştirirse bu bizi sevindiren, olumlu bir adım olacaktır. Ancak, şimdiye kadar yaşadığımız deneyimler bizi bu konuda şüpheli kılıyor. Biz, 1981 yılında sol içi şiddeti ilkesel olarak red ve mahkum ettiğimizi açıklarken, kendi geçmişimizin özeleştirisini de yaptık. O günden bu yana da açıklamamıza uygun bir pratik tavır sergiledik. Bizim bu tavrımız (bizim bilgimiz budur) bugüne kadar, Kuzey

Kürdistan-Türkiye sol hareketi içinde tek örnek olarak kalmıştır. Şimdi HÖC böyle bir çağrı yapıyorsa bu iyidir, ancak bu HÖC'ün önce kendi tarihini sorgulamasıyla başlamasını da gerektirir. HÖC'ün ideolojik-siyasi çizgisindeki örgütlerin bu konuda olumsuz, kabarık bir geçmişi vardır. HÖC açıklamasında şöyle deniliyor:

"Ancak düşüncelerine güvenmeyenler, bu yöntemlere başvururlar. Biz düşüncelerimize güveniyoruz. Bunun için korkmuyoruz.

Devrimcilerin düşüncelerini "zorla", "baskıyla" değiştirmeyi düşünenler, bu düşünceler karşısında aciz kalanlardır. Böyle bir acizliği kendilerine yakıştırıyorlarsa, saldırmaya devam edebilirler." (HÖC Açıklaması)

Burda savunulan görüşleri biz de doğru buluyor ve sahipleniyoruz. Ancak, bu konuda da bu söylenenlerin samimiyetini pratikte sınama ihtiyacını duyuyoruz. Çünkü bir dizi diğer sol siyasi yapılanmada olduğu gibi HÖC'ün ideolojik-siyasi çizgisindeki örgütlerin de uzak ve yakın geçmişinden başka tavırlara tanıklıklarımız var. Bu konuda şüphelerin ortadan kaldırılmasının ve örgütlerarası güven ortamının sağlanmasının yolu, geçmişin gerçek anlamda özeleştirisi ve bundan sonra da buna uygun adımdır. Aksi takdirde, bu açıklamada yeralan kimi doğrular yine lafta kalacak ve ileri adım atılamayacaktır.

29 Mayıs 2006 ■

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de bolşevizmin sesi Bolşevik Partizan'ı oku, okut, tartış; dağıtımını yap, destek ver, güçlendir!

Yazışma adresi:
K. İnan
12 Rue de Rome
Boite Postale No: 287
67000 France
Tel. & Fax: 0033 / 388 607404

Elektronik posta adresi
mail@bolsevikparti.org
İnternet adresimiz:
www.bolsevikparti.org

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar: 150 ► Mayıs / Gûlan 2006 ► Fiyatı: 2 YTL

FAŞİST DEVLET SAVAŞ - SIKIYÖNETİM - OLAĞANÜSTÜ HAL İSTİYOR!

Provokasyonlara dikkat!

► **Newroz isyana çağrıdır...**
► 8 Mart kimin?
► **Kadınların kurtuluşu sorununda eylem çizgimiz**
► En büyük çete: TC devleti!
► Yaşasın devrimci 1 Mayıs!
► **1 Mayıs'ın nasıl kutlanacağı konusunda kimi tavırlar**

ERMENİ SORUNUNDA BOLŞEVİZM

- II -

BOLŞEVİK PARTİZAN YAYINLARI

Ermeni soykırımı, 20. yüzyılın ilk soykırımı olarak insanlık tarihinde kara bir leke olarak anılacaktır. Bu soykırımın sorumluları İttihat ve Terakki şahsında Osmanlı devleti, kemalistler şahsında Türkiye Cumhuriyeti devletidir. Bu kitapta Ermeni sorununa ilişkin Kuzey Kürdistanlı ve Türkiyeli Bolşeviklerin takındıkları tavırları bulacaksınız. Kitap daha önce yayınlanan "Ermeni Sorununda Bolşevizm" kitabının devamı niteliğindedir.

ÇIKTI! OKUYUN, OKUTUN!